VAJAT ERP

DOK HOLIDEJ

BROJ: 35

CENA 1 D.

VIKEND ROMAN

STRELAC IZ KOLORADA

ČITAJTE SLEDEĆU SVESKU CRTANIH ROMANA

SVAKOG 1-og, 10-og i 20-og U MESECU NOVA SVESKA!

64 STRANE — 1 DINAR!

STRELAC IZ KOLORADA

Naslov originala:

WILLIAM MARK:

„LUKE SHORT"

Copyright 1969. by Martin Kelter Verlag

Tvrdi obrisi kamenitih visova oštro su se ocrtavali na horizontu, jasno odudarajući od čeličnoplavog neba nad Koloradom.

Obronke obrasle šumom, koji su vodili prema Garita Hilsu, jesen je u svojoj divljoj radosti obojila najlepšim bojama.

Sledeći duboko utisnuti dvostruki trag bezbroj teških kola s arnjevima, čiji su gvozdeni točkovi nemilosrdno uništavali oštru, planinsku travu, išao je jahač. Bio je to izrazito visok čovek, preplanulog, lepo izvajanog lica. Ispod velikog oboda šešira, navučenog gotovo do samih obrva, gledala su dva tamnoplava, neobično prodorna oka.

Jahač je nosio crnu kožnu jaknu, crvenu košulju i kožne pantalone koji su padale preko visokih sara teksaških čizama ukrašenih kitnjastim prošivima. Oko bedara mu je bio prikačen široki opasač od crne bivolje kože, načičkan mecima, a na obe strane, nisko u futrolama, visili su revolveri.

Divna, plemenita životinja — rasni ridan, lako je grabio niz obronke prema gradu.

Stotinak milja ispred prve kuće, levo na putu, stajao je visok stub, na kome je bila pričvršćena tabla sa natpisom DEL NORTE.

Jahač zastade na časak, pa produži put.

Uskoro su se s leve i desne strane puta pojavile drvene kuće. Na tremovima su sedeli ljudi i gledali za jahačem.

Bio je to čudan grad — Del Norte, iako se po spoljnom izgledu nije baš naročito razlikovao od bezbroj gradova zapada.

U Del Norte je bilo više bogatih ljudi nego bilo gde na stotine milja unaokolo. Traperi, koji su dobro poslovali, uglavnom su ovde boravili ili odsedali. A kada je pre deset godina na padinama Garita Hilsa otkriveno zlato, u gradu je veliki broj ljudi postao veoma imućan. Najzad, ovde se završavao severni deo Santa Fe puta, kojim su gonjena stada. To je značilo da su sva goveda, doterana s juga, namenjena zapadnom delu Kolorada, otkupljivana i smeštana u ogromne korale u Del Norte. To je, jasno, uticalo da u grad stalno nailaze novi i novi kauboji, da saluni stalno budu

puni i da život trgovinama stalno oveta.

Po svemu sudeći, Del Norte je mogao da bude srećan grad, da nije privlačio, kao i sva mesta u kojima ima novca, kockare, varalice, skitnice, bandite, razbojnike i uopšte sav šljam. Oni su bili ti koji su gradu davali posebno obeležje.

Izuzev nekoliko puškaranja i većih tuča, šerifu Hejtu se uglavnom do tada uspevalo da u gradu održava red. U svakom slučaju, tako je bilo bar do juče, do trenutka dok u grad nije ušao izvesni Džeri Hakat sa svojim momcima.

Uz užasnu galamu momci su formalno zaposeli „Dejvil" salun. Podupirali su šank ili se besomučno kockali.

Džoe Boni, vlasnik saluna, odmah je nanjušio s kakvom vrstom gostiju ima posla. Brižno je posmatrao kako momci crvenokosog dendija Hakata imaju prilično glatke prste i malo čudan odnos prema pravilima igre. No, do sada je nekako teklo. Podnošljivo. Ipak, svakog trenutka je moglo da se izmeni. Vazduh je bio kao nabijen barutom.

Tako je u gradu bilo u trenutku kada je jahač na riđanu išao glavnom ulicom Del Norta. Zastao je pred šerifskom kancelarijom, sjahao, prebacio uzde preko prečke i stupio na trem.

Kancelarija je bila zaključana. Neki čovek je posmatrao kroz prozor sa druge strane ulice.

— Tražite li šerifa?

Stranac potvrdi, a čovek pokaza bradom preko ulice.

— On je verovatno preko, u salunu kod Bonija.

Nepoznati dodirnu obod šešira i uputi se u salun. Galama je dopirala čak na ulicu. Grubi, muški glasovi, ženski smeh, kašalj, i uz sve još muzika sa raštimovanog klavira.

Kada je jahač odgurnuo vrata, zapahnuo ga je oblak gustog duvanskog dima, tako da je gotovo izgubio dah. Jedva je uspeo da nazre šank, potpuno zaklonjen ljudima. I svi stolovi su bili puni. Desno, gore na jednom prljavom podijumu ispred kulisa, koje su predstavljale Njujork, igrale su tri upadljivo našminkane devojke, koje su davno ostavile za sobom svet mladosti. Desno, kraj podijuma, sedeo je bradonja i posmatrao igračice. On je bio jedina njihova publika.

Stranac baci ispitujući pogled prema stolovima, pa se onda uputi šanku.

Niko još nije obratio pažnju na njega do tog trenutka. Uspeo je nekako da se progura između dvojice i priđe šanku.

Morao je malo da pričeka dok je uspeo da na trenutak oslovi kafedžiju.

— Je li šerif ovde?

Džoe Boni potvrdi i pokaza prstom čoveka koji je stajao oborene glave naslonjen na začelju šanka. Šerif je spavao. Glava mu se pod šeširom klimala tamo-amo.

Stranac zahvali gazdi na obaveštenju i krete prema čuvaru zakona u Del Norte. Trebalo je da prođe pored jednog džinovski građenog momka koji ga je sve vreme posmatrao podozrivo i sada mu podmetnu nogu.

Stranac je uspeo nekako da obiđe ovu podmuklo postavljenu prepreku, kada ga div ščepa za ruku i grubo privuče.

Stranac se našao oči u oči s kavgadžijom.

— Hej, stranče — rekao je div hrapavim glasom. — Ti imaš nešto protiv mene?

Stranac se oslobodi i reče „Ne" kako bi izbegao kavgu.

— Imaš, imaš — šištao je izazivač. — Imaš nešto protiv mene. Zašto dižeš nos toliko visoko?

Jasno je bilo da je pošto-poto hteo kavgu. Stranac se ipak okrete i pođe dalje.

Ponovo ga krupni čovek dočepa levom rukom i okrete, dok je desnicom zamahnuo da ga udari u bradu. Dvojica crnookih momaka, koji su stajali uz njega, uzviknuše glasno od zadovoljstva.

No, suviše rano su se obradovali. Stranac se zakloni od udarca i istovremeno levom pesnicom pogodi diva u vrh brade. Bio je to snažan, opasan udarac, tako da je odmah oborio napadača. Klecnuo je unazad i sručio se uz šank.

Tako je sledeći uzvik oduševljenja dvojici tamnoputih momaka zastao u grlu.

Kada je pak stranac konačno hteo da se okrene i pođe ka šerifu, nasrnuo je na njega jedan mali, bledoliki momak.

Jahač riđana je parirao, skočio u stranu i pored samog desnog uha pogodio malog napadača u vrat, tako da se ovaj našao na kolenima, kao da mu je neko skratio noge.

To očigledno nije bila poslednja prepreka na putu do šerifa. U gužvu su se sada umešala i dva crnokosa, tamnoputa momka, koji su bez sumnje bili blizanci. Jedan mu zaskoči na leđa, dok se drugi baci sa strane na njega. Blizanci su očigledno ovaj napad više puta primenjivali. Bio je vraški opasan. Dok bi jedan skočio na leđa, žrtva je morala telom da načini takav manevar, koji je bio veoma pogodan za drugog napadača sa strane, jer je teško bilo održati ravnotežu i tle pod nogama.

Da je ma ko drugi bio napadnut, sada bi sigurno bio na prljavom podu saluna, izložen udarcima čizama ne samo dvojice napadača, nego i ostalih. Ali sva četiri momka nisu imala sreće i naletela su na stenu od čoveka. Sada je počeo ne da izbegava udarce i zaklanja se, nego i da se bori. Računao je s napadom, skočio je napred, prvo zviznu tamnoputog, koji ga je napao s boka, a onda veštim manevrom tela prebacio drugog preko glave.

Jedan se okrete oko svoje ose i zatetura potpuno grogi natrag, a njegov brat je uspeo još samo da se uspravi da bi naleteo na pesnicu!

Stranac se obazre oko sebe. U „Dejvil" salunu je vladala napetost.

U to je tip, koji je strancu podmetnuo nogu, ustao stenjući. Stranac ga hladno odmeri i pođe dalje uz šank. Ljudi su mu pravili prolaz.

U tom trenutku lokalom odjeknu pucanj.

Začu se prodoran uzvik. Igračice su vrištale.

Stranac se okrete. U levici mu si-

mu veliki revolver. Nekoliko koraka iza njega stajao je krupni momak, koji ga je prvi napao. Stezao je okrvavljenu desnicu uz grudi, dok mu je kraj nogu ležao kolt 44.

Ko je to pucao?

Jahač riđana pogleda u ugao lokala, kod vrata, gde se dizao oblak barutnog dima. Strelac je stajao uspravljen. Bio je iste visine kao i stranac. Ispod gustih, crnih obrva blistale su zelene oči na maslinastom, lepo skrojenom licu. Crnu kosu pokrivao mu je svetli stetson. Odelo mu je bilo tamno sivo, sašiveno po poslednjoj modi. Blistavo belu, riševima ukrašenu košulju, dopunjavala je smaragdno zelena, svilena mašna. Uzane pantalone padale su mu preko visokih, izglačanih čizama. Oko bedara mu je bio pričvršćen ukršteni opasač, načičkan municijom i dva kolta. Jedan od njih je sada držao u desnici. Na usnama mu je lebdeo osmeh.

Stranac odmeri pogledom ljude oko sebe, pa vrati oružje u futrolu.

— Hvala! — rekao je nepoznatom pomagaču.

Zelenooki dodirnu revolverom obod šešira, vrati ga zatim u opasač, pa sede za kockarski sto, uze karte i obrati se svojim suigračima:

— Idemo dalje!

Stranac se konačno uputi do šerifa, koga je izgleda tek pucanj probudio. Podigao je glavu i smeteno poče da trlja oči. Stranac je bio kraj njega.

— Šerife, moram da govorim sa vama.

— Da govorite? — kao u bunilu ponovi ovaj.

— Hajdete! Idemo u vašu kancelariju.

Hejt ponovo protrlja oči, zabaci šešir na zatiljak i klimnu glavom:

— U redu, hajdemo!

Na to zaurla krupni kavgadžija, koji je strancu podmetnuo nogu:

— Hej policajče, zar nećete izvoliti bar da upitate šta se ovde desilo?

Hejt, koji se već odvojio od šanka, trže se:

— Da — rekao je, teško kotrljajući reči. — Šta se ovde desilo?

— Ovde se pucalo, stara ispičuturo! Ako to nisi čuo, morao si to bar namirisati tim svojim rakijskim nosem! — urlao je kavgadžija, stežući ranjenu ruku. — Ja sam ranjen!

Hejt je glupo klimao glavom.

— Dakle, ovde se pucalo?

Ljudi za šankom prsnuše u smeh.

Šerif nesigurno koraknu napred, pa upita iznenada hrapavim glasom:

— Ko je to pucao?

Ponovo odjeknu smeh. Na to šerifa stranac uhvati za mišicu i izvuče napolje. Niko ih nije sprečavao da iziđu.

Napolju, na tremu, šerif pokuša da se oslobodi snažne strančeve ruke.

— Hej, pustite me! Smrskaćete mi mišicu! Šta vi uopšte hoćete od mene?

— Tražim jednog čoveka!

Hejt, koji se malo pribrao, klimnu ljutito glavom:

— Naravno, vi tražite nekog čoveka. Tako sam nešto i pomislio. Izvolite u moju kancelariju.

Stranac je vodio pijanog čuvara

zakona u Del Norte preko glavne ulice.

Ne, Hejt nije video čoveka koga je stranac tražio. Nikada čak nije čuo za Teda Driskola.

Jahač riđana napusti šerifsku kancelariju i pođe prema svom konju. U tom trenutku iz saluna se zaoriše povici i užasan tresak. Istovremeno se otvoriše pomična vrata i ranjeni siledžija izlete iz lokala kao izbačen iz topa.

Odmah zatim na vratima se pojavi zelenooki elegantni gost. Izvukao je iz džepa cigaru, kresnuo palidrvce o vrata i pogleda čoveka koji je s mukom, stenjući, pokušavao da ustane.

— Slušaj me, momče! Ja sam baš dobroćudan čovek, a i nemam ništa protiv čarki. No danas sam obukao svoje najbolje odelo, pa mi tuča baš ne odgovara.

Kavgadžija je nastavio bez reči premo lekarevoj kući.

Stranac pogleda čoveka na vratima, pa onda drške dva revolvera u opasaču.

— Još jednom veliko hvala, mister. Hitac je bio majstorski.

— Da — zelenooki pokaza dva reda belih zuba i zadenu palčeve za opasač. — Mislim da nije bilo loše.

Stranac se lagano vinu u sedlo, sve vreme posmatrajući elegantnog zelenookog nepoznatog pomagača i njegov, municijom načičkani opasač.

— Možda ću imati prilike da vam se revanširam.

— Može biti.

U to jahač okrete konja, potera ga i na trenutak zaustavi kraj stepenica trema.

— Ako nemate ništa protiv, voleo bih da saznam vaše ime.

Zelenooki se nasmeja. Izgledao je kao veliki, divlji i neobuzdani deran, iako je sigurno imao svih trideset godina.

— Pa, po nekad imam nešto protiv. No, sada je moj konto u redu. Prema tome, zovem se Šort.

— Šort? — ponovi stranac brzo, kliznu iz sedla, pusti uzde na tle i pođe uz stepenice.

Zelenooki ga je pogledao začuđeno i zabacio svoj elegantni stetson na zatiljak.

— Da me ne poznajete, možda?

— Da.

Šort odmahnu glavom.

— Bolje da me ne poznajete, uostalom. Pa prijatno.

Rekavši to, okrenuo se i hteo da se vrati u lokal.

— Sačekajte malo, Lik!

Šort zastade, okrete se i pogleda jahača. Onda se vedro osmehnu i oči mu zasijaše.

Stranac mu pruži ruku.

— Ja sam Vajat Erp.

Osmeh odmah iščeze sa Šortovih usana, a cigara mu pade na trem.

— Vajat Erp? Maršal iz Dodža?

Vajat potvrdi.

Lik Šort prsnu u neobuzdani smeh, prihvati srdačno pruženu ruku i poče snažno da je trese:

— Vajat Erp! Do sto đavola! Nemam reči da vam kažem koliko me to raduje. Odavno slušam o vama i priželjkivao sam stalno da vas upoznam.

Iznenada zastade, pa nastavi:

— Grom i pakao, kada bi oni lupeži unutra saznali kome sam pomogao, napravili bi pihtije od mene!

— Žao mi je, Lik.

Vajat je znao ime ovog Teksašanina već niz godina. Slušao je dosta o njemu. Lik Šort je bio divlji — i izuzetno smeo, neukrotiv mlad čovek, koji je, slično Doku Holideju, boravio najviše za kockarskim stolovima velikih gradova zapada, ali se isto tako mogao naći i kod kopača zlata. Bio je poznat kao strelac, ukrotitelj i lovac divljih konja i vođa goniča goveda.

Teško je bilo odrediti gde zapravo pripada. U Fermontu, gore u Vajomingu, legendarnim je potezom odbranio Fort Dilamont od Indijanaca. U Sijuks Falsu je karavan naseljenika odbranio od užasnog napada, ponevši se herojski. Lik Šort je bio zakleti neprijatelj Indijanaca, govorilo se. U Leneganu su tri brata Vels napala banku. U to vreme se na zapadu govorilo samo o Šortu, koji se iznenada našao tamo i u ludoj pucnjavi uspeo da likvidira napadače. Isto tako, ljudi neće nikad zaboraviti noć požara u Santa Fe.

Lik Šort je i tada imao značajnu ulogu u spašavanju.

Bilo je mnogo stvari koje su dovođene u vezu sa imenom izuzetnog Teksašanina. Na žalost, nisu bile sve samo dobre i lepe stvari. Vajat tada nije znao jesu li istinite ili ne.

Lik Šort je bio, bez sumnje, jedan od retkih ljudi koji je potpuno odgovarao opisu i pričama koje su u velikim gradovima ljudi širili o ovom vitezu zapada. Teksašanin je bio pravi lepotan, naočit čovek, za kojim su se devojke na ulicama okretale, a ljudi dobacivali zavidljive poglede.

No, ko je u suštini i kakav je bio ovaj Lik Šort?

Iako je čovek iz Misurija imao gotovo sedam godina vremena da nađe odgovor na ovo pitanje, nikada ga nije našao. Lik Šort je ostao velika tajna. Zagonetka, slično kao i Dok Holidej, veliki kockar. Kod Holideja je preovlađivalo nešto hladno, uzdržano, turobno. Bio je svestrano nadaren, obrazovan čovek, koji je krstario zapadom tražeći smrt, svoju sopstvenu smrt. Nad njegov život nadvila se duboka tragika. Lik Šort je bio pak sasvim drugačiji: nasmejan vitez, bezbrižni putnik, uvek ozareni kockar, poznat po tome što nije mario pucnjavu, a naročito tuču. Ono što je Šortu i Holideju bilo zajedničko bila je neumornost.

Ono pak što ih je veoma razlikovalo: Holidej je mrzeo avanture u koje je uvek upadao, a Šort ih je voleo.

Teksašanin se sada smejao.

— Pa od juče ovde nema šta da se zaradi. Jeste li već čuli za ime Hakat? Džeri Hakat?

Maršal odmahnu glavom.

— Ne, nikada.

— Hakat je velika usijana glava. Drži se kao da je u najmanju ruku, pola ovog kraja njegovo. Juče pre podne je sa svojim lupežima stigao u grad. Od tada svi ostali samo gube na kartama.

Vajat pogleda kratko u vrata lokala.

— Jesu li to momci sa kojima sam se zakačio kod šanka?

— Da, četvorica od njih. Gorila sa smrskanim licem je Džim Taker. Crnoputi blizanci su melezi, Džef i Edi Karpeta. A mali, koga ste onako lepo sredili, zove se Fred Skarpi, čini mi se.

— Vi te ljude već prilično dobro poznajete.

— Da, to je jedan od mojih osobina. No, to još ni iz daleka nisu svi Hakatovi momci. On je sakupio prilično veliku družinu. Lupeži besomučno vršljaju po gradu. — Teksašanin je pružio čoveku iz Misurija ruku. — Doista mi je milo, maršale. Ako jednom budem doista upao u sos, zvaću Vajata Erpa u pomoć.

Erp prihvati snažnu šaku i steže je:

— Ol rajt, Lik.

Gledao je za njim, dok se vrata saluna nisu zatvorila, pa se onda ponovo vinuo u sedlo i poterao riđana.

Bio je udaljen jedva trideset jardi od saluna, kada pucanj iz puške odjeknu glavnom ulicom. Metak je prozviždao kraj samog Vajatovog levog ramena. Jahač se odmah bacio iz sedla i u jednom skoku se našao u zaklonu, iza ugla trema najbliže kuće.

Meci su počeli da zvižde oko njega i zarivaju se u dasku i stubove trema.

Preko, iza jednog pojila za konje, ležali su strelci. Vajat je ocenio da ih je bar trojica.

Pojilo se nalazilo tačno ispred kuće u koju je ušao gorila, kako je Šort nazvao Hakatovog momka Takera. Znači, lupež je uspeo da nahuška svoje kompanjone protiv Vajata.

Vajat je pucao munjevito. Meci iz njegovog „Bantlajna" otkidali su iverje sa dasaka na pojilu.

U to na salunu puče prozor. Bila je to strana vrata na kojoj je Šort sedeo.

Zrno prelete pojilo i pogodi gvozdenu kuku kraj Takerovog lica.

— Prokletstvo, kockar! — uzviknu Taker žustro.

— Sve je jasno, Vajat? — odjeknu sad jasni Teksašaninov glas iz saluna.

— Sigurno!

U salunu odjeknuše dva hica. Da nisu Šorta s leđa pogodili? Erp poskoči, i pređe tri koraka, a onda se baci na zemlju i poče da puca u pravcu pojila.

Banditi su odvratili divljom paljbom. Prašina je letela oko maršalovih nogu, koji je srećno uspeo da stigne do trema saluna. U to mu metak, zviždeći, okrznu desnu ruku. Brzo je uleteo u lokal i odmah se kraj vrata bacio na pod.

Oba njegova revolvera bljuvala su olovo.

Uzbuđeni glasovi i povici odjekivali su oko njega. Pa ipak mogao je da razazna jasan, zvonak Šortov smeh. Okrenuo je glavu i spazio levo od sebe prevrtnut sto, a iza njega nasmejano Lukovo lice. Mlaz krvi slivao mu se preko čela, kraj desnog oka, sve dole do brade.

Vajat se uspravi. Držao je revolvere na gotovs.

— Bacite oružje! — rekao je dvojici ljudi uz šank zapovedničkim, metalnim glasom.

Džef Karpeta je odmah shvatio. Ruka mu se sama otvori i kolt tresnu o tle. Njegov brat Edi je samo tupo zurio i stezao desnu ruku koja je krvarila.

— Baci pucaljku, Skarpi!

Reči su udarale kao malj.

Lik Šort se lagano uspravi i izide iz svog zaklona. Blistavo belom maramicom obrisa krv s lica. Još uvek mu je na licu blistao onaj isti spokojni vedri osmeh, a oči su mu sevale!

Nebesa, ovaj Vajat Erp mu se baš sviđa! To je čovek po njegovom ukusu. Sreo je dosada na desetine tvrdih i surovih momaka u ovoj divljoj zemlji, ali ni jedan nije bio kao ovaj Vajat Erp!

Nije još poznavao njegovu duboku ozbiljnost, ni druge osobine. Znao je sada samo njegove akcije.

Pakao, kako samo hladnokrvno prilazi malom banditu! Šort razrogači oči. Ne, to ne može biti istina! Ruke čoveka iz Misurija bile su iznenada prazne. Njegova dva revolvera bila su već u futrolama.

Pa to je pravo čarobnjaštvo! Šort uperi i otkoči svoja dva revolvera. Za svaki slučaj.

Lagano, korak po korak, prilazio je maršal Skarpu. Banditove usne se pokrenuše. Bile su blede i beskrvne.

— Stoj! — rekao je oštro, šišteći Erpu.

Vajat je i dalje išao.

— Baci oružje, Skarpi!

Fred Skarpi je čvrsto držao revolver. Gledao je Erpa malim sivim, pacovskim očima i ponovo zašištao:

— Pucaću!

Vajat Erp je bio samo korak udaljen od bandita. Lagano je pružio šaku prema Skarpiju.

— Daj mi kolt.

Razbojnik je kao hipnotisan gledao maršala pravo u oči. Podbradak mu je drhtao.

Ruka je mirno stajala i dalje ispružena. Iznenada oči čoveka iz Misurija opasno sevnuše.

— Napred! — naredio je odsečno.

Na to Skarpi olabavi prste i kolt pade Erpu na dlan.

Vajat zavrljači oružje uz dva ostala u udaljen ugao. Onda pokaza rukom prema vratima. Kao pretučeni psi uputiše se prema njima tri lupeža.

Edi Karpeta se iznenada okrete.

— Čućete još o nama, mister...

— Erp! — dopuni Teksašanin Šort odsečno. — Vajat Erp, Edi. Možda bi bilo dobro da to ime odmah saopštiš svojim prijateljima.

Edi Karpeta je stajao ukočen. U pogledu mu se ogledala neverica.

— Napolje! — podviknu maršal.

Praćena grohotnim Šortovim smehom, izašla su tri bandita na trem.

Vajat napuni magacin svojih revolvera. To isto je učinio i Lik Šort i prišao maršalu.

— Time smo ponovo kvit, maršale.

Ovaj odmahnu glavom:

— Nikako. Vi ste se baš zbog mene našli iza stola. Konačno, niste ni prozor razbili iz puke zabave.

—0—

Ljudi iza pojila su nepomično stajali na svojim mestima. Kada su Skarpi i braća Karpeta izleteli na trem. Taker se uspravi i opsova:

— Znači, opet mu je uspelo! Prokletstvo, moram ići po Čipa!

Kada je stupio na ulicu, vrata na šerifskoj kancelariji se otvoriše.

Šerif Hejt je stajao pred vratima s puškom u ruci:

— Stojte!

Čuvar zakona je to tako nedvosmisleno ozbiljno izgovorio, da Džim Taker za trenutak nije imao drugog izbora — zastao je.

— Šta vi hoćete, šerife?

— Vi ste pucali?

— Ja?

— Da, vi!

Do tog trenutka sve je, manje više, čitava gužva, bilo bezazleno. Sve što se dešavalo u glavnoj ulici grada Del Norte, u salunu „Dejvil".

Sve se međutim izmenilo kao jednim udarcem. Bolje rečeno, jednim hicem! A taj metak pogodio je baš Imbala Hejta, šerifa Del Norte.

Čuvar zakona se zanese dva koraka unazad i puška mu ispade iz ruku. Onda se lagano okrete oko svoje ose i pade na kolena.

Bio je to užasan prizor. Klečao je, pridržavajući se šakama o tle, i tek nekoliko sekundi kasnije pao.

Vajat se stvorio na vratima salu-na. Oko usana su mu se usekle dve duboke bore, a oči su mu postale tvrde kao belutak.

— Taker!

Ovaj poziv zapara vazduh kao sečivo. Kao magičnom snagom povučen, „gorila" se okrete i pogleda čoveka iz Misurija.

Ostala dvojica, koji su se sa Takerom nalazili iza pojila, pojavili su se zbunjenih izraza.

Oštrim koracima, zveckajući mamuzama, prešao je Erp trem, pošao ulicom i stao ispred Takera. Gorila nije ni pomišljao na otpor.

— Ko je ubio šerifa?

Taker je gutao pljuvačku.

— Ja nisam.

Čovek iz Misurija pruži ruku i istrže banditu kolt iz opasača. Otvorio je magacin i meci su popadali u prašinu. Bili su svi tu — svih šest metaka.

Maršal je pogledao na čoveka koji je ležao na zemlji, šerifa Hejta. Sada je tek primetio da na leđima ima tamnu mrlju. Taker promrmlja kroz zube:

— Znali ste da to ja nisam učinio. Samo ste hteli da mi oduzmete oružje. Ja ću...

Vajat mu baci kolt pred noge.

— Ko ga je ustrelio?

Taker lagano okrete glavu i pogleda gornji prozor „Jet" hotela. U očima mu se ogledao strah, užasan strah.

Maršal je to primetio. Video je više. Gore, iza zavese, svetlelo je nešto: cev puške! Hitro je odgurnuo gorilu i bacio se u stranu. Još u padu je potegao „Bantlajn" i opalio.

No, i čovek gore na prozoru je pucao, ali je odmah promenio mesto.

Oba hica bila su ispaljena kao znak za početak pakla u Del Norte.

Na vratima „Jet" hotela pojavila su se dva čoveka sa uperenim revolverima. Prvi metak je skinuo u

prašinu jednog od njih. Sada je izleteo i treći, krupan, plavokos čovek i odmah pucao.

Umešali su se na to Skarpi i oba blizanca. Mali, bledoliki lupež je držao „Deringer", a Džef Karpeta je potegao nož. Taker, koga je maršal, odgurnuvši ga, oborio, uspravio se i ustremio na Erpa.

Situacija za čoveka iz Misurija, tu, na sred ulice, postala je beznadežna. Kao opruga skakao je tamo amo. Kao fantom se okretao, bacao, ustajao, izmicao. No, teško da je imao ma kakvu šansu. Nadmoćnost neprijatelja bila je suviše velika. Bili su to minuti koje Erp nikada neće zaboraviti. I baš u tom času uskočio je u igru neustrašivi Teksašanin.

Taker je urlao:

— Smakni ga! Zbriši ga s puta! Nebesa, ja ću ga udaviti! Pokazaću vam, bedni strelci, kako se sa takvim izlazi na kraj!

Baš u tom trenutku kroz razbijeno okno saluna izlete čovek. Zgrčenog tela kao lopta našao se na tremu, poskočio i već bio na ulici.

Lik Šort!

Zaori se neobuzdani smeh. Izvukao je oba revolvera iz opasača i počeo da puca kao mahnit. Odmah zatim se zaklonio iza bačve za kišnicu.

Vajat je ovaj predah za vreme pucnjave iskoristio da se dočepa trema i zakloni bar od podmuklih strelaca iz zasede, koji su sigurno bili sakriveni u „Jet" hotelu.

— Hej, Vajat! Stvar izgleda divno — oglasi se Teksašanin. — Ako samo još jedan metak bude ispaljen, isteraću iz čizama gorilu, dva meleza i onog žgoljavka. Stoje mi tačno na meti.

Maršal je stajao uspravljen na tremu, nezaklonjen. Držao je revolvere uperene u ulicu. Pogled mu se zaustavi na Takeru.

— Ko je ustrelio šerifa? — upitao je ledeno.

Odjeknu pucanj.

Gorilu kao da je nešto lupilo u grudi. Zaneo se i očima, u kojima se ogledala neverica, pogledao je gore ka spratu hotela. Onda je potrčao prema tremu, ali je pao na samim stepenicama kod ulaza u hotel.

Teksašanin povika:

— Stojte momci! Samo mirno, inače ću vas napuniti usijanim olovom.

Hotelska vrata su bila zaključana.

Vajat se vrati samo nekoliko koraka, zalete se i pokuša težinom tela da ih otvori. Počela su da krckaju, ali su izdržala nalet. Tek pri drugom pokušaju su popustila i on ulete kao ispaljen iz topa u predvorje.

Maršal je dobro postupio. Nije potrčao uz stepenice. Naprotiv, pošao je prema hodniku koji je sigurno vodio u dvorište. Vrata su bila zaključana. Erp razbi bravu metkom. Udarac nogom dokrajčio je stvar. Iako mu se žurilo, Erp ipak ne istrča odmah. Zastao je iza razvaljenih vrata. Bila je to njegova sreća. Jer tek što su vrata pala, užasna detonacija se prolomi. Stotine komada sitnog olova zasuše zidove kraj razvaljenih vrata. Neko je pucao iz dvocevke. Sve ispuni ljut, barutni dim.

Dva komada olova ga zakačiše po mišici. Sagnuo se i počeo da baulja kroz gust dim. Grubo je naleteo na četvrtast predmet.

Zastao je kada je čuo tresak nekih teških vrata. Poskočio je, jer je čuo ključ kako čangrlja u bravi. Teška vrata koja vode u dvorište se otvoriše.

Vajat potrča natrag. U predvorju je gotovo naleteo na Teksašanina.

— Hej, a ja sam već smislio posmrtni govor! Nije bio rđav. Veliki Erp iščezao u oblaku barutnog dima dvocevke u Koloradu.

Maršal prolete pored Šorta na ulicu. Lik je pošao za njim. Banditi su stajali nepomično na svojim mestima. Dvojica su bila ranjena u ruku.

— Ostanite ovde! — doviknu maršal Šortu i otrča dalje do sledeće poprečne ulice.

Kada je konačno stigao do dvorišnog ulaza iz „Jet" hotela prošlo je već dosta vremena.

Kapija je bila otvorena. Vajat je razgledao dvorište. Vrata štale su bila zaključana. Čovek najverovatnije nije pobegao na konju. Maršal je tražio dalje. No, bez uspeha. Kada se vratio u glavnu ulicu, zatekao je Šorta kraj nepomičnog šerifovog tela.

— Je li...

... mrtav je — dovrši Šort rečenicu.

— A on? — upita Erp pogledavši Takera.

— Jeste.

Vajat se okrete na peti i pođe u hotel. Kada se osvrnuo, spazio je da ga Šort sledi.

Gore, na vrhu stepenica, stajao je čovek snežno bele kose, sa naočarima u zlatnom okviru.

— Jeste li vi vlasnik hotela?

— Da.

U odgovoru se jasno osećao otpor.

Vajat pokaza na jedna vrata.

— Ko tamo stanuje?

— Niko.

— Iz te sobe je pucano.

Vlasnik hotela sleže ramenima.

— O tome ja ništa ne znam. U svakom slučaju, već duže vremena u sobama nema nikoga. Evo, vidite, vrata su zaključana. Gosti, koje trenutno imam, stanuju u dograđenom delu.

Vajat je posmatrao vrata na levoj strani hodnika. Učinilo mu se da se jedna kvaka pomerila. Pokazao je levom rukom na ta vrata i rekao:

— Hteo bih da se nastanim u onoj sobi.

Hotelijer se upadljivo trže.

— Žalim, ta soba nije za izdavanje.

— Privatna?

— Ne.

U tom iz hodnika, koji je vodio u dograđeni deo, naiđe sluga crnac.

Vajat ga upita žurno:

— Ko stanuje u toj sobi?

— Mister Hakat — reče crnac spremno, pri čemu je primetio oštar pogled svog gazde, ali ga je namerno predvideo.

Vajat se zahvali, priđe vratima i zakuca.

Vlasnik hotela je hteo da ga spre-

či. U času se tu stvorio Lik Šort i uhvatio ga za mišicu.

— Ne činite to, mister. On je savezni maršal.

Hičkok, hotelijer, skide naočari i poče da ih glača nepotrebno dugo.

— U redu, može biti. Ipak ne može ovde tek tako...

— Pst! — reče Teksašanin i stavi prst na usta.

Vajat je u međuvremenu čuo poluglasan poziv.

— Uđite! — i pritisnuo kvaku. Vrata se otvoriše.

Na prozoru, koji je gledao u dvorište, stajao je visok, vitak čovek. Imao je plameno crvenu kosu i lice pokriveno brojnim pegama i ćosavo.

Nosio je svetlo odelo, izvezeni prsluk i uzanu crnu svilenu kravatu na beloj košulji. Podigao je podrugljivo levu obrvu i upitao:

— Šta je bilo?

Vajat stupi u sobu.

— Vi ste Džeri Hakat?

— Da, a ko ste vi?

— Moje ime je Vajat Erp.

To je baš nerado kazao, no bio je prinuđen, jer je Teksašanin već otkrio Hakatovim momcima ko je.

Crvenokosi dendi kao da nije bio iznenađen:

— Šta hoćete od mene?

— Iz sobe preko hodnika je pucano.

Hakat stavi ruke na džepove pantalona.

— I šta ja imam s tim?

— Pogledao bih na čas vašu pušku, mister.

Crvenokosi izvadi ruke iz džepova.

— Moju pušku? Ali ja je nemam.

Maršal brzim koracima priđe ormanu i naglo ga otvori. Hakat je glasno protestovao i hteo da se maši revolvera koji je stajao na stolu.

U to se razleže preteći Šortov glas s vrata:

— Bez ludorija, mister — Hakat!

Riđokosi preseče Šorta pogledom.

— Šort? Šta vi ovde tražite? Šta vas se cela ta svar tiče? Iznenada ste postali policijski pomoćnik?

Preko Teksašaninovog preplanulog lica navuće se senka.

— Gledajte svoja posla, Hakat.

Vajat je u međuvremenu završio pregled i odlučno prišao Hakatu.

— Vaši ljudi su me preko u salunu napali i na ulici još započeli pucnjavu.

— Šta ja imam s tim? — prekide ga dendi.

— Imate još koliko. Ubijen je šerif i jedan od vaših ljudi.

— Može biti — odgovori Hakat hladno. — Šerif je bio stara ispičutura, a Taker običan idiot.

— Odakle znate da je Taker u pitanju? — postavio je Vajat hitno pitanje.

No, Hakat se ni malo nije zbunio.

— Bili Koj je upravo bio kod mene. Osim toga, šta bi se drugo i moglo pomisliti?

— Ko je Bili Koj?

— Moj momak — odgovori s vrata hotelijer.

— Crnac?

— Da.

Džeri Hakat se vešto izvukao. Pa ipak, Vajat je bio ubeđen da on ima nešto sa oba kobna hica. Čak ih je možda i lično ispalio. Ništa nije moglo da se dokaže. Hakat je objasnio Erpu da je došao u Del Norte da bi otvorio kockarnicu.

— Za to izgleda prvo vaši ljudi treba od građana da pokupe potreban novac — rekao je maršal.

— On je običan lupež — zaključi Šort, kada su se opet našli na tremu hotela i posmatrali kako dva čoveka odnose mrtvog šerifa. Džima Takera više nije bilo na ulici.

Vajat Erp zamišljeno zapali cigaru, dok je Šort premeštao palidrvce s kraja na kraj usana.

U vratima „Dejvil" saluna stajao je mali, bledi Fred Skarpi. Jezivo im se cerio u lice.

— Smem li da se nadam, uprkos svemu, da ću vas pozdraviti u svom novom salunu? — začuo je unjkavi glas Džerija Hakata s vrata.

Vajat je ćutao, ne osvrnuvši se ni jednom.

No žustri Teksašanin nije mogao da ćuti:

— Ako tamo budem ulazio mister, biće to samo sa revolverima u rukama.

Smejući se podmuklo, vođa bandita pređe na drugu stranu ulice i nestade u ulazu Kolorado banke.

Šort otpljunu izgriženo palidrvce i promrsi:

— Ako ovo nije najdrskije i najbezočnije pseto koje sam ikad sreo, onda sam ja...

Vajat se iznenada okrete i vrati u hotel. Prošao je kroz predsoblje i došao do hodnika koji vodi do sporednog izlaza u dvorište.

Kuhinjska vrata su sada bila samo privučena i trag svetlosti je dopirao do mračnog prolaza.

Vajat je prišao vratima za dvorište. Sada je dobro video. Ključ je stajao s unutrašnje strane.

Maršal je pokušao da pokrene kvaku — bilo je zaključano.

Znači, bila su iznutra zaključana i čovek koji je pobegao od njega, uopšte nije napustio hotel.

— Prepredeno — čuo je Teksašaninov glas.

Vajat se osvrte.

— Da, Šort, veoma prepredeno.

Kada su ponovo došli do ulaza u hotel pred njima je stajao Džeri Hakat.

Vajat prođe pored njega, pa tek iznenada dobaci preko levog ramena:

— Trebalo je bar da izvučete ključ iz brave, Hakat!

— Zbog čega? — uzvrati čovek.

Maršalova snažna šaka se steže oko banditove mišice.

— To možete objasniti sudiji, Džeri Hakat. Uhapšeni ste zbog dvostrukog ubistva.

Hakat ga je gledao razrogačenih očiju.

— Jeste li poludeli?

— Napred! Bez reči!

Vajat ga izgura ispred sebe i povede u šerifsku kancelariju.

Samo tri minuta kasnije je pegavi vođa bande Džeremi Siril Hakat sedeo zaključan u jednoj od ćelija.

Maršal iz Dodž Sitija u tom trenutku nije ni slutio kakvog je bandita stavio iza katanca.

—0—

Marti Anderson je bio momak od dvadeset tri godine. Prvo je radio na jednom planinskom ranču gore u La Garita Hilsu, pa je došao u grad i dobio posao kao pomoćnik šerifa Hejta.

Tog dana, tako punog događaja u Del Norte, bio je odsutan. Gonio je lopova, koji je sa malog ranča Džoela Kifgela ukrao stoku. Kada se mladi pomoćnik uveče vratio u grad, zatekla ga je vest o šerifovoj pogibiji i zatvorenik u jednoj od ćelija. Kada je u zatvoreniku prepoznao elegantnog Džerija Hakata, razrogačio je oči. Istog onog čoveka koji je dan ranije sišao iz poštanske kočije sa tri velika kofera. Dočekala ga je velika grupa jahača, koji su takođe nedavno stigli u Del Norte.

Hakat nije razgovarao sa pomoćnikom šerifa. Nemo je ležao na svom ležaju i gledao u tavanicu.

Kada je Marti oko jedanaest zaključao kancelariju i pošao u svoj uobičajeni obilazak, poneo je, mimo običaju, i pušku. Smrt njegovog šefa načinila ga je opreznim.

Džimi Bridž, stari, kostoboljni vlasnik trgovine mešovitom robom, sve je ispričao Martiju. Mladi pomoćnik je priželjkivao da vidi maršala iz Dodž Sitija. Ali kada je posle sedam otišao u „Jet" hotel, saznao je da maršal nije prisutan. Nije ga bilo ni u jednoj od krčmi.

Lik Šort, kome se mladi pomoćnik obratio u „Dejvil" salunu, zatekavši ga kao obično za kockarskim stolom, samo je slegao ramenima.

— Ni ja ti ne mogu pomoći više, dečko. On, na žalost, nije moj prijatelj.

Marti Anderson se uputio na svoj večernji kontrolni obilazak grada. Na uglu ulice Golden Vali nešto ga je žestoko pogodilo po glavi. Istog časa je izgubio svest.

Hakatovi ljudi su počeli svoj „posao" i okončali ga deset minuta kasnije.

Kada je Marti Anderson došao k sebi, zvezde su već treperile na nebu. Ponoć je odavno prevalila.

Dok mu je u glavi tutnjalo i dobovalo, Marti se povodeći uputi prema lekarevoj kući.

Doktor Hendrik Johanson je silazio niz stepenice gunđajući i češkao se po glavi.

— Šta je? Ah, to ste vi, Anderson! Hej, pa vi krvarite! Uđite unutra.

Kada se Marti vratio u kancelariju, bilo je više od jedan sat. Odmah je primetio da je ćelija prazna.

Nebesa, ubica je odmaglio! Šta sad da se čini?

Marti istrča napolje. Trljao je glavu koja ga je žestoko bolela i ugledao kako upravo iz „Dejvil" saluna izlazi neko. Pri bledoj svetlosti fenjera odmah je prepoznao Lika Šorta.

Anderson mu priđe.

— Mister Šort, gde je maršal?

Teksašanin sleže ramenima.

— Pa već sam vam rekao, čoveče, da ne znam.

Rekavši to hteo je da krene, kada pomoćnik šerifa doviknu za njim.

— Imam važnu vest za njega! Džeri Hakat je pobegao!

Šort se okrete kao oparen:

— Šta?

— Da! ćelija je prazna. Mene je neko pri obilasku grada onesvestio.

Teksašanin je već krenuo. Krupnim koracima trčao je preko ulice prema „Jet" hotelu.

Anderson, koji ga je prvo zbunjeno posmatrao, krete za njim. Pri svakom koraku osećao je žestok bol u glavi.

Lik utrča u predvorje hotela, a onda pođe uz stepenice, preskačući po nekoliko. Stao je pred vratima sobe koja je gledala na ulicu.

Marti, koji je upravo stigao gore, zastade na gornjem stepeniku. Video je kako Teksašanin energično kuca.

— Maršale! Ja sam! Šort!

Vrata se odmah otvoriše.

Marti je netremice posmatrao kroz odškrinuta vrata visokog čoveka sa revolverom u levoj ruci. Kosa mu je bila razbarušena.

Da li je to čuveni Vajat Erp?

Kada je maršal poznao Šorta, spustio je kolt i izašao u hodnik. Teksašanin ga je obavestio šta se dogodilo.

Maršal ispitivački odmeri pomoćnika.

— Kada ste se vratili?

Marti je mucao.

— Predveče, maršale. Odmah sam vas potražio, ali...

— Odmah dolazim! — prekide ga Vajat i nestade u sobi. Vratio se tako brzo da pomoćnik nije mogao shvatiti kako se neko tako munjevito može da se obuče:

Vajat priđe vratima susedne sobe i otvori ih. Bila je prazna. Naišao je vlasnik hotela u crvenkastom sobnom kaputu i gunđao:

— Šta hoćete? Što me budite u sred noći, maršale? Ja sam srčani bolesnik.

— Znate li da su vaši vrli gosti uhvaliti maglu?

— Šta?!

Erp se okrete i bez objašnjenja pođe uz stepenice, a Šort i Anderson za njim.

Pregledao je bravu na ćeliji. Nisu je razvaljivali. Konačno, banditima nije bilo teško da nađu ključ. Visio je kao i uvek na velikoj alci na zidu, kod ulaznih vrata u kancelariju.

Kada je Vajat to saznao od uzbuđenog pomoćnika, napustio je kancelariju, otišao u hotel, platio račun, izvukao konja iz štale i deset minuta kasnije već jahao glavnom ulicom.

Lik Šort je sedeo na stepenicama trema „Dejvil" saluna.

— Srećan put, maršale!

Vajat mu otpozdravi.

— Još jednom veliko hvala.

Teksašanin ustade:

— Na čemu to? Zbog toga što sam preživeo jedan „Vajat Erpovski" dan? Za to bih ja mogao da zahvalim. Sutra će ovde opet postati smrtno dosadno!

Okrenuo se i pošao u salun.

Kako se samo razlikovao od Doka Holideja — mislio je Erp. Teksašanin nije znao šta da započne sa samim sobom, ako se ništa nije dešavalo.

Dok je prolazio pored šerifske kancelarije, video je na vratima mladog pomoćnika. Maršalu je bilo žao Martija. Mahnuo mu je. Na to Anderson pritrča i stade uz desnu uzengiju.

— Tako mi je žao, maršale! Mnogo sam se obradovao kada sam čuo da ste u gradu. A sada je zbog moje gluposti Hakat umakao!

— Ali, šta znači — glupost? To se svakom moglo dogoditi. No, za ubuduće vam je to opomena.

— Šta sad da činim? — mucao je Anderson.

— Napišite izveštaj i pošaljite ga sutra oblasnom šerifu u Monta Vistu.

— Dobro, a onda?

— On će vas već uputiti.

Pomoćnik je zbunjeno kašljucao.

— Maršale, ja ovaj posao obavljam tek nekoliko meseci, pa baš i ne znam mnogo. Treba li sada da sledim Hakat bandu?

Vajat se blago osmehnu:

— Ne. Ostanite ovde i pazite na svoj grad. Ako imate smelosti, tražite od oblasnog šerifa mesto koje je ostalo upražnjeno šerifovom pogibijom. Naravno, pod pretpostavkom da vas građani Del Norte žele.

Rekavši to, pružio je Martiju ruku, koju mladić srdačno prihvati.

— Mnogo sreće, Anderson!

— Hvala maršale i srećan put!

—0—

Još od ranog jutra kotrljala su se teška kola s arnjevima nizbrdo kroz savanu.

Na sedištu su sedela dva čoveka. Jedan od njih je imao prosedu bradu, svetle oči i preplanulo, izborano lice. Nosio je odeću starih trapera i bespravnih naseljenika i visoke čizme. Držao je uzde snažnim i koščatim rukama.

Čovek do njega je bio mlad. Jedva ako je imao dvadeset godina. Imao je plavu kovrdžavu kosu, svetle plave oči i sveže lice. I on je nosio istu odeću, plavu platnenu košulju i plameno crvenu maramu oko vrata. Dva snažna kulaša vukla su teška kola milju po milju. Sa planina je duvao blag vetar i donosio miris jeseni.

Teška kola usecala su dubok trag u travi.

— Je li još daleko? — pitao je mladić.

Stari žmirnu i zagleda se prema jugoistoku.

— Ne znam baš tačno, Mat. Sigurno ima još koja milja. U svakom slučaju, tako nam je rekao lovac.

Momak isturi donju usnu:

— Možda se taj mazgov i sam ne snalazi najbolje u ovom kraju. Samo je hteo da se napravi važan.

Stari izvadi iz džepa izgriženu lulu i napuni je sitnim duvanom.

Mladi Mat razvuče lice i odagna rukom oblak ljutog dima.

Bili su već više nedelja na putu. Dolazili su iz Vajominga, a krenuli su u Santa Fe. Tamo je umro brat starog Lotona i ostavio svojim rođacima u Vajomingu u nasleđe konjušnicu u glavnoj ulici Santa Fe.

Od kada su dobili ovu vest, jedva ako je prošlo četiri nedelje. Henri Loton je odmah prodao kovačnicu u peskovitom gradu Stoktaunu, koja je malo donosila, i sa sinom jedincem krenuo na put za Santa Fe. Žena mu je davno umrla, neposredno posle sinovljevog rođenja.

Bacajući poslednji pogled na humku ispod koje mu je ležala žena, Henri je rekao:

— Hajde, Mat, ovde nemamo šta naročito da izgubimo. U Santa Fe ćemo da započnemo nov život.

Bio je to naporan put kroz visoke planine, ali su otac i sin navikli na težak život i do sada dobro podnosili put.

Teren je bivao sve strmiji, obrastao žbunjem s obe strane i nepregledan. Dok su prolazili kraj jedne grupe gustog šipražja, odjeknuše pucnji.

Mat se odmah sunovrati s kola. Stari podiže levicu na grudi, izvuče revolver i opali dva metka prema žbunju.

Tada i njega pogodi zrno i obori s kola.

Konji, iznenada oslobođeni uzda i uplašeni pucnjima, se propeše i pojuriše nezadrživo napred.

Iz žbunja iskočiše tri čoveka. Potrčali su u susret konjima, ali nisu mogli da ih zaustave. Onda su pohitali ka svojim konjima, sakrivenim iza gustog šipražja.

Kada su konačno uspeli da zaustave zapregu, jedan od njih skoči na kočijaško sedište. Okrenuo je konje i poterao ih žurno prema zapadu.

Fred Skarpi, Džef Karpeta i Bat Alberts su načinili grešku: nisu proverili da li ljudi, koje su zbacili s kola, mrtvi.

—0—

Daleko na zapadu, gde teren počinje da biva kamenit, okupilo se kraj male logorske vatre nekoliko ljudi. Nešto po strani ispružen, uvijen u nekoliko pokrivača, spavao je vođa bande Džeri Hakat. I ovde je nosio, bez obzira na uslove, svoje elegantno odelo. Bandit je spokojno hrkao. Izgleda da se osećao bezbedan među svojim ljudima.

Iznenada je poskočio jednooki Čip Bosvel i pokazao rukom prema zapadu.

— Hej, gazda, stiže neka zaprega!

Hakat smesta skoči na noge. Nije baš čvrsto spavao.

— Napred! — naredio je oštro. — Spremite se!

Banditi strpaše oružje u opasače. Hakat priđe jednookom, koji se povukao iza jedne kamene gromade i posmatrao preriju.

— Nebesa, kočija doista ide pravo na nas, gazda! To mi se ne dopada.

— Meni, naprotiv, veoma — reče šef bande, okrete se i zapali cigaru.

Bosvel je gledao svog vođu začuđeno. Nije ga razumevao.

Hakatove oštre oči su poznale tri konja, koji su išli iza kola. Znao je dobro da je Skarpi imao dobar lov, i izvršio svoj zadatak.

Već danima su banditi boravili u predelu nedaleko od stena i kame-

noloma. Dovoljno daleko od grada, ali ipak ne suviše daleko, tako da za ljude koji krenu u Del Norte predstavljaju stalnu opasnost.

Hakat je naložio Skarpiju da još s dvojicom momaka negde na nekom ranču ukrade kola s arnjevima.

Vođa bande je imao nameru da se ponovo vrati u Del Norte, tačno kao što je to Vajat i pretpostavio.

Hakatu nije padalo na pamet da dozvoli da ga oteraju. Taj grad je bio suviše mastan zalogaj da bi ga se lako odrekao. Znao je isto tako da Erp neće večito ostati u Del Norte. Bez sumnje je nekuda krenuo — ima svoj cilj. Kad bude otišao, u gradu će vazduh da bude čist.

Vratiće se noću. I to sa svojim ljudima, sakrivenim pod arnjevima velikih kola. Čip, koga još niko nije video u gradu, ispitaće „vazduh". Momčad će se postepeno pojavljivati i sondirati teren. Kada bude Hakat ponovo držao građane pod pritiskom, moći će i sam da se pokaže. Niko se tada više neće usuditi da ga napadne. Sve ovo razbojnik nije izvodio prvi put. Imao je u tim poslovima već prilično iskustva. U gradovima Sulfur, Northam, Visli i Kastodi mogla bi se spevati pesma o danima provedenim pod knutom njegove bande.

Bila je još jedna stvar koja je šefu bande zadavala brige.

Lik Šort!

Ipak mu ovaj Teksašanin nije remetio zdrav san, jer nije bio ni iz daleka opasan kao Vajat Erp. Pa ipak, na tu opasnost je Hakat mislio, uračunao je u svoje planove. Tog avanturistu je morao da likvidira!

U međuvremenu se zaprega sasvim približila.

Sada je i Čip Bosvel prepoznao konje i počeo grohotom da se smeje.

— Pakao! Pa to je Skarpijevo kljuse! Eno i njega na sedištu! Mali lupež! Tu su još i Bat i Džef.

Uzvikujući od oduševljenja, banditi pridoše kolima. Hakat ih oštrim povikom zadrža. Besno ih je prostrelio pogledom.

— Jeste li poludeli, vi prokleti šupljoglavci! Šta ako neko prati kola? Zar ste zaboravili da vas u Del Norte čeka posao? Vajat Erp je najopasniji pas tragač na celom Zapadu. To treba da znate. Više bih voleo celo pleme Pineridža nego njega za petama. Ko vam kaže da je otišao iz grada?

— Pa ja sam ga video kako odlazi — upade Don Kroft.

— Video si ti... — odbrusi mu gazda. — Sa milje rastojanja. Nego, imamo sad važnija posla.

Kola su upravo stigla. Skarpi i druga dva bandita skočiše sa sedišta i pridoše ostalima. Skarpi obavesti gazdu o poduhvatu.

— Koliko je daleko od našeg skrovišta mesto na kome ste oteli kola?

— Nekoliko milja. Ne mogu baš tačno da ocenim, gazda.

— Idiote!

Skarpija obli rumen. Oči su mu sevale.

Gazda je urlao.

— Vi ste ljude smakli s kola i ostavili ih da leže na putu.

— Mrtvi su! — branio se Skarpi.

— Ko to zna?

— Nisu se mrdali. Starog su pogodila čak dva zrna.

— Pa i da su mrtvi, čoveče, leševi su im na sred puta. Put za Garita Hils nije baš tako usamljen. Neće dugo ostati neprimećeni. Naćiće se trag kola. Za to čak nije potreban tragač kakav je Vajat Erp.

Mali Skarpi razvuče kiselo lice.

— Napred! — naredi gazda. — Odmah krenite na put! Prvo treba ukloniti one dve spodobe s puta, a onda se pobrinite da tragovi budu izbrisani. Napred, krećite!

Skarpi i njegova dva pratioca se odmah vinuše u sedlo i poletešе galopom.

Hakat naloži Bosvelu da mu dotera konja. Bio je to divan dugonog teksaški konj, siv kao čelik. Svaki poznavalac je mogao u njemu da pozna odličnog trkača.

Gazda onda naredi ostalima:

— Vi sačekajte dok se mrak ne spusti. Onda se zavucite u kola pod arnjeve. Samo Čip neka sedi napred.

Jednooki Čip, koji je predstavljao nešto kao pomoćnika vođe, klimnu glavom i upita:

— Gde ćemo se sresti?

— O tome nemoj da brineš. Ja ću se već pojaviti kad bude potrebno. Moj prtljag sakrijte takođe u kola.

— Ol rajt, gazda!

Hakat je čvrsto držao na uzdi svoje momke. A smrt „izdajnika" Takera je svima saterala strah u kosti. Ljudi su dobro znali da ga je gazda smaknuo. Znali su dobro njegove surove metode.

Šta je Taker učinio? U stvari ništa. Ili gotovo ništa. Samo je pogledao u prozor „Jet" hotela i tako maršalu dao, a da nije i sam hteo, izvestan znak.

No, učinio Taker to namerno i svesno ili ne, Džeri Hakat je svirepo kažnjavao svaku glupost, koja je po njegovom mišljenju mogla da bude i gora od same izdaje.

Ljudi su se pripremali za polazak.

Debeli Dan Kroft je dobio nalog da lagano sledi kola i vodi konje.

— Drži pristojno odstojanje od kola — brecnu se na njega Bosvel. — Lako je moguće da će nam konji biti potrebni.

—()—

Hakat je već odavno otišao. Ljudi su stajali oko kola. Neki čudan nemir ih je spopao, jer su se vraćali u Del Norte.

Oni su već veliki broj gradova posetili. Pljačkali su radnje i banke i vršili prepade na kočije. Pre nekoliko meseci se gazda specijalizovao za kockarnice. To je bilo daleko manje opasno, a donosilo je takođe siguran novac. Ljudi po barovima, koji su ulazili u igru s Hakatom, bivali su tako ogoljeni, da su se vraćali kući sa prosjačkim štapom. Onda bi Hakat otvorio u gradu novu kockarnicu. Gotovo pedeset posto igrača se posle izvesnog vremena vraćalo da okuša sreću u Hakatovoj kockarnici. Banditovi ljudi su ih „sačekali" i očerupali do

gole kože. Ljudi su stavljali na kocku sve: imanje, stoku, kuće.

Kada im je tle pod nogama postalo suviše vruće, Hakat bi prodao kockarnicu i kretao dalje u drugi grad. Ta igra im je do sada upalila više puta.

Vajat Erp je bio prva veća prepreka u životu i usponu bandita Džerija Hakata. Stao je bandi u Del Norte na put.

Čip je seo na kočijaško sedište, snažno zazviždao i poterao zapregu.

Džim Hikori izvuče iz džepa frulu koju je sam izdeljao i poče da svira. Njegovu ne baš prijatnu svirku prekidalo je s vremena na vreme stenjanje i uzdisanje dvojice ranjenika.

Iznenada se kočija zaustavi. Edi Karpeta jeknu. Mršavi Ernest Korbi proturi glavu i prosikta:

— Hej, Čip šta se desilo?

— Zaveži! — odbrusi jednooki.

Ljudi se ukočiše na svojim mestima.

Čuli su kako ih Bosvel šapatom obaveštava:

— Jedan jahač! Ide tačno prema nama. Ne mogu da ga prepoznam. Već je mračno.

— Možda je to gazda — primeti Hikori.

— Možda, a možda i nije.

Ljudi u kolima su čuli kako Čip Bosvel puni svoju vinčesterku. Odmah se i oni latiše oružja.

— Prokletstvo! — siktao je Edi Karpeta. — Ovde smo unutra kao divljač u klopci.

— Zaveži!

— Zar još uvek ne možeš da ga prepoznaš, Čip?

— Ne, hej momak je stao!

— Napolje! — zaurla Karpeta.

Ne čekajući Čipovu dozvolu, ljudi počeše da iskaču sa obe strane. Nervi su im bili napeti, a svako je još posebno strepeo od novog susreta sa maršalom Erpom.

Bosvel im podviknu:

— Jeste li poludeli, psi jedni! Natrag u kola!

Zamahnuo je korbačem i zakačio najbližeg. To je razjarilo momka. Ustremio se na Bosvela i skinuo ga s kola. Uskoro je nastala paklena tuča. Čip Bosvel je jedva uspeo malo da se izmakne:

— Odmah prestanite, idioti! Prestanite, kad govorim! Pucaću, ako odmah ne zavlada mir!

Banditi se stenjući podigoše. Čip pogleda oko sebe.

— Eto nam sad! — mrmljao je. — Jahač je u međuvremenu odmaglio!

—0—

Stari Loton otvori oči. Užasan bol prožimao mu je celo telo. Pokušao je da se uspravi.

Leva strana čela, kod same slepoočnice, bila je ulepljena krvlju, a isto tako i rame. Dva zrna su pogodila starog. Bolje rečeno: okrznula ga. Uzdišući, ispravio se i pogledao oko sebe.

Preko, sedam jardi udaljeno, ležalo je telo nekog čoveka. Loton za trenutak žmirnu. Nebesa! Pa to je Mat! Ležao je nepomično na drugoj strani puta. Iznenada se starom vrati sećanje. Čuo je pucanj koji je njegovog sina zbacio s ko-

la i video nekoliko ljudi kako pritrčavaju iz žbunja.

Stari naseljenik se krajnjim naporom snage dovukao do sina. Potom ga je okrenuo na leđa:

— Mat! — stenjao je stari užasnut. Onda strže momku košulju s grudi. Metak ga je pogodio u desnu stranu grudi. Stari od nemoćnog očajanja steže zube i prodrma sina:

— Mat!

Onda je počeo grozničavo da radi, kao u gorka indijanska vremena. Četvrt sata kasnije mladićeva rana bila je previjena, a i svoju ranu je vezao. Rana na glavi ga je bolela da poludi, ali je bar prestala da krvari.

Srećom, Loton je poneo flašu viskija. Time je prvo sinu isprao ranu, a onda mu sipao tečnost među usne.

Dugo je potrajalo pre nego što je mladić otvorio oči.

— Mat! Momče! Otvori oči, povrati se!

Suze su se slivale niz izborano lice starog Lotona. Najzad se mladićevi kapci pokrenuše. Uputio je ocu dug, upitan pogled.

— Mat! Kako ti je?

Zaštitnički je milovao bledo lice svog sina. Onda se pridigao i otpio nekoliko gutljaja.

— Hajde, momče, moramo što pre odavde. Moramo naći mogućnost da ti se taj kuršum izvadi iz grudi.

Uprkos sopstvenoj slabosti, stari je gotovo nosio ranjenog sina.

Zastao je, spustio mladića kraj žbunja i vratio se natrag. U tragu kola ležao je njegov revolver. Podigao ga je, obrisao, uklonio tragove, pa se vratio kod sina i odvukao ga dalje.

U međuvremenu se spustio mrak. Išli su tako napred. Put je bivao sve brežuljkastiji, a tragovi kola sve gušći. Stari se s vremena na vreme zaustavljao da predahne i sakupi snagu.

Njegov oštri sluh kao da je uhvatio neki šum. Kao udarac konjskog kopita o kamen.

Henri Loton se osvrne na sve strane.

Mrak je upravo spustio svoju gustu zavesu na preriju.

Opet šum! Topot kopita!

Sagnuo se i podigao sina.

— Šta je oče? Moraš se malo odmoriti — dahtao je mladić.

— Ima jahača u blizini. Moramo dalje.

— Ali kuda, oče? Od grada nema još ni traga.

Stari je odvukao sina od puta što je dalje mogao. Na žalost, zbog mraka uopšte nije mogao da oceni gde se nalazi i da li ide u pravcu Del Norte.

— Ostavi me da ležim — stenjao je mladić.

— Ne, dečko, ideš sa mnom, makar te četvoronoške vukao do Del Norta.

Iza jedne uzvišice naišlazili su jahači. Stari se trže.

Henri Loton pusti ranjenog sina na tle i baci se kraj njega. Zavukli su se u nisku travu.

— Ne diši glasno, sine!

Jahači su se približavali galopom. Otac i sin su zadržali dah. Ljudi su prolazili na nekih dvadeset jardi od njih.

Otac oprezno diže glavu. Da, bila su to tri čoveka.

Loton im je uspeo da vidi siluete.

Mat je teško disao.

— Možda uopšte nas ne traže, oče.

Starac je odgovorio odsečno:

— Traže, Mat.

Topot umuknu. Jahači su zastali. Loton je još uvek mogao da ih nazre. Video je jasno kako se osvrću na sve strane i nešto traže. Stari je sada bio siguran da su njegove sumnje bile opravdane.

Najzad jedan od jahača priđe žbunju gde su nešto ranije ležali.

Stari promrsi:

— Gospode, da smo tamo ostali, našao bi nas!

Posle kratkog vremena jahač se ponovo pojavi i na užaš obojice Lotona, krenu pravo na njih.

Starome desna ruka kliznu prema koltu, a levom pritisnu svog sina uz zemlju. Sam je legao na leđa, tako da može da vidi jahača.

Ležali su nepomično, ne dišući. Stari podiže desnicu. Do jahača je bilo još dvadeset jardi. Nikada na ovakvom odstojanju u mraku ne može pogoditi čoveka. Znoj mu je rosio čelo.

Konj pod najbližim jahačem zarza.

— Hej! — doviknuo je dvojici svojih ljudi. — Hodite ovamo.

Loton je jedva disao. „Video nas je! Gotovo je!"

Nesrećni Loton već čitavu večnost nije pucao iz svog starog revolvera.

Sada su i ostala dvojica prišla.

— Oni su ovde! — reče prvi oštro.

— Da, to je jasno! Ali gde?

— Slušaj, Skarpi — predloži jedan. — Kako bi bilo kada bismo se razdvojili i pretražili okolinu?

Skarpi promisli na trenutak.

— Ol rajt! Ne ostaje nam ništa drugo. Ako treba gazdu da obavestimo da ih nismo našli, onda je bolje da se i ne vratimo.

— Ne vratimo? Kao da bi to nešto pomoglo! Hakat bi nas tražio sve dok nas ne nađe.

Skarpi je ćutao.

Melez ponovo reče:

— Ovde ćemo se razdvojiti. Ti jaši prema zapadu, ja ću pretražiti istočnu stranu, a Bat neka se vrati natrag na sever!

— Ol rajt! — složi se Skarpi.

Dvojici Lotona je na trenutak stalo srce u grudima. Jahač koga su ostavili, Bat, mora svakako da naiđe na njih.

Dok su Skarpi i Džef odjahali odmah, Bat ostade da stoji, izvuče duvankesu iz džepa i savi cigaretu. Kada je kresnuo palidrvce o potpeticu, stari Loton je uspeo da mu vidi lice.

Čovek baci šibicu od sebe, i potera konja.

Stari naseljenik je krajnje hladnokrvno posmatrao dvojicu jahača, koji su već bili prilično odmakli, ali ne toliko da ne bi čuli revolverski hitac.

Bandit im je već prišao na deset jardi. Ležali su ukočeni, kao od kamena, u niskoj travi.

Natčovečanskom snagom, rizikujući život, stari Loton je skočio u

poslednjem deliću sekunde. Konj pod banditom se uplaši, prope se na zadnje noge, tako da jahač zamalo nije pao iz sedla. No, Bat je bio veoma vešt i čvrsto se držao u uzengijama.

Loton se baci na bandita kao divlja zver, istrže ga iz sedla i baci preko njega očajnički. Lupež je hteo da viče, urla, ali ga je žilava kovačeva ruka stezala kao kliješta. Najzad je Bat uspeo da se digne na kolena i uhvati vazduh. Odmah je istrgao nož iz opasača. Na to stari zamahnu snažno pesnicom i pogodi ga u slepoočnicu. Bat Albert se samo bezglasno sruči u travu.

Nož mu samo iskliznu iz ruke. Loton je bio još toliko pribran da banditu oduzme oružje, popne sina u sedlo i sam se iza njega vinu na konja.

Sada su imali konja! To osećanje dalo je obojici nesrećnih ljudi novu snagu. Mat se očajnički držao za grivu. S vremena na vreme je gubio svest i da ga otac nije pridržavao, sigurno bi se sunovratio iz sedla.

U početku se stari stalno obazirao, ali kada je zaključio da je konj jak, izdržljiv i još uz to brz, brinuo je samo da se drži pravca. Del Norte.

—()—

Čovek iz Ohaja — Džeri Hakat — stigao je na četiri milje od grada i motrio put koji je vodio iz Del Norta prema zapadu. Tu je nameravao da sačeka Skarpija i ostalu dvojicu, a onda i kola.

Postalo je sasvim mračno. Hakat je tačno sledio trag kola. Iznenada je začuo oštar topot konjskih kopita. Brzo je poterao svoju životinju u šiprag.

Uspeo je da razazna da se radi o jednom jedinom konju, ali je zapazio dve glave. „Nebesa!", sinu vođi bande kroz glavu. „To mogu biti ona dvojica koje je Skarpi smaknuo s kola!"

Kako je na tu pomisao došao, ni sam nije znao. U svakom slučaju napunio je pušku i držao na gotovs.

Odjeknuo je pucanj.

Stari Loton se stresao od užasa. Levom rukom je držao uzde, a desnom onesvešćenog Mata. Snažan trzaj protrese telo životinje. Konj je načinio još tri koraka, a onda se sručio.

Stari je pao tako da zaštiti sina svojim telom od novog udarca.

Ponovo je odjeknuo hitac.

Loton poteže kolt i opali nekoliko metaka u pravcu žbunja. Onda je izvukao drugi kolt, koji je oduzeo banditu i opali još dva puta. Kada je u divljem besu pritrčao žbunu, video je nekog čoveka kako kleči na zemlji. Uprkos mraku video je kako se nepoznati strelac samo prevalio na stranu i ispustio pušku iz ruke.

Stari je uperio revolver i uzviknuo:

— Prokleti, podmukli... — Onda se oprezno obazre na sve strane. Napadač iz zasede je bio sam. Poveo je njegovog konja i izašao na put.

Mat! Kako li je njemu? Momak je opet bio došao k svesti.

— Šta se dogodilo oče? Konj leži ovde?

— Da, mrtav je — reče stari muklo. — Konj i podmukli strelac iz žbuna. Imam novog konja. Hajde, moramo odavde što pre! Lupeži kao da su zaposeli ceo kraj.

Kada je ponovo sedeo sa ranjenim sinom u sedlu, pogledao je još jednom prema čoveku u žbunju. Mislio je da je mrtav.

Međutim, metak je samo okrznuo Hakatovu glavu i obeznanio ga.

Kada je posle izvesnog vremena Hakat došao k sebi vladala je oko njega duboka tišina.

Preko, na putu, ležalo je sedlo mrtvog konja, koga je on sam ubio. Uspravio se i oteturao do puta. Opipao je telo životinje i na sedlu osetio metalnu kopču.

— Nebesa! — uzviknu. To je bio jedan od njegovih konja. Sve svoje konje, kao i sva svoja sedla je obeležio.

Teturajući se, krenuo je dalje prema severu. Rana ga je zverski bolela. Osim toga, mučila ga je neizdrživa žeđ.

—()—

Bosvelovo oštro uho uhvatilo je pucnje. Zaustavio je kola i poslao dvojicu bandita u izvidnicu. Kroz pola sata su se vratili.

— Nema ničega. Pucnjava mora da je bila u gradu.

Bosvel odmahnu glavom.

— Nemoguće! Sasvim dobro mogu da razlikujem da li su pucnji u gradu ili otvorenoj savani.

Bio je u pravu.

Kola su sada lagano i oprezno išla napred.

Iznenada jedan od izviđača uzviknu:

— Pogledajte tamo napred, na put!

— Kamen!

— Kamen? Koješta! To je čovek koji čudno izgleda. Najbolje da opalim jedan hitac.

— Nipošto. Znaš dobro da ne smemo da pucamo. Hoćeš da navučemo ljude iz grada na vrat?

— Do grada ima još prilično.

Čip skoči s kola i pođe prema kamenu. Najednom se saplete. Gospode! To je bio čovek. Onda uzviknu od iznenađenja:

— Napred, dolazite ovamo! To je gazda!

Ljudi su se ukočili od užasa. Bosvel povuče teško telo i podviknu ostalima:

— Napred, bivoli! Prihvatite ga, živ je!

— Šta li mu se dogodilo? — upita Liger.

— Možda je pao s konja? — sumnjao je Hikori.

— Koješta! Pucali su na njega!

— Šta? — gotovo kriknu Ed Karpeta.

— Da, pucnji, koje smo maločas čuli, bili su ispaljeni na njega.

Bosvel je čistio Hakatu ranu. U to vođa dođe k svesti.

— Šta hoćeš? Ostavi me na miru.

— Ali rana, gazda! Moram je previti!

— Glupost!

Bosvelu nije bilo lako da previje Hakata.

Ljudi su stajali bespomoćno kraj kola i gledali ranjenog vođu.

Kada je Ed hteo da zapali cigaretu, gazda mu podviknu:

— Jesi li sit života? Baci tu šibicu. Valjda vidiš šta se ovde zbilo.

Bosvel ustade:

— Gde vam je konj, gazda?

Hakat se podrugljivo nasmeja.

— Da, gde je stvarno? Možda je malo krenuo u šetnju kroz savanu i traži Vajat Erpa. Možda pak sledi onu trojicu: Skarpija, Karpetu i Albertsa!

Tišina. Niko se nije usudio da bilo šta kaže. Tek posle nekoliko minuta javi se Bosvel:

— I, šta će sada biti?

— Putujemo dalje! — naredi Hakat.

Nepnijatno, pritiskujuće osećanje, koje je bandite sve vreme puta mučilo, sada je postalo još jače.

Velika kola su se lagano kotrljala prema gradu.

Hakat je sedeo na kočijaškom sedištu, uz Bosvela.

— Hoćete li da ostanete ovde? — pitao je jednooki posle izvesnog vremena.

— Naravno da neću. Čim budemo ugledali grad, zavući ću se pod arnjeve. Gledaj da što neupadljivije uđeš u glavnu ulicu i skreni odmah u prvu poprečnu. Pusti momke da izađu na kraju grada, gde će sigurno biti Gropi s konjima. Skarpija i tebe ću naći kasnije u salunu.

— Ol rajt!

Bosvel je češao bradu i upitao:

— Ako me neko zaustavi?

— Ja ću biti odmah iza platna, pa ako bude potrebno, došapnuću ti šta treba da radiš.

Bosvel klimnu glavom i zagleda se u put pred sobom.

Teška zaprega ušla je noću u Del Norte.

—0—

Lik Šort je do pola devet sedeo za kockarskim stolom u „Dejvil" salunu. Onda je izašao i uputio se u Milerov pansion, gde je bio iznajmio sobu.

Teksašanin je hteo rano da pođe na počinak, da bi još u ranu zoru uhvatio poštansku kočiju za jug. Del Norte mu se više nije dopadao. Od kako je šerif ubijen „atmosfera" u gradu nije baš bila prijatna. Ni u salunu nije bilo više kao ranije.

Avanturista je mislio na časove koje je proveo s Vajat Erpom. Kuda li je maršal odjahao? Marti mu je rekao da Vajat Erp sledi nekog bandita Driskola.

Teksašanin je već stupio na trem svog pansiona, kada je iza sebe čuo kotrljanje teških kola.

To nije bilo nešto vredno pažnje, jer je širokom glavnom ulicom dnevno prolazilo mnogo kola. No, u ovo doba noći, retko su se u grad vraćale teške zaprege. Laka dvokolica da, ali prava teška kola s arnjevima, ne.

Pa ipak to je moglo da znači da

neki stranac nije stigao u grad, trgovac na primer.

Lik Šort je gledao prema kolima. Mesto na kome je stajao bilo je u dubokoj senci trema. Stajao je tako iz dosade i radoznalosti. Kola su se približavala. Na sedištu je bio jedan jedini čovek. Šort je mogao da ga nazre.

Kola su išla dalje do male poprečne ulice. Da vozač nije pogrešio?

Teksašanin podiže glavu. Iznenada se iz kola čuše neki šumovi i nešto se skotrlja na ulicu. Bio je to čovek. Sagnuo se gotovo do zemlje, pa se zatim naglo uspravio. Lik se povuče još dublje u senku. Njegova radoznalost se isplatila. Ubrzo su iz kola počeli da izlaze ljudi. Njih šest, sedam, ili možda još i više. I na drugoj strani kola su izlazili. Ćutke su stajali kraj zaprege nekoliko trenutaka, a onda se razišli prema obližnjem baru i „Jet" hotelu. Jedan od njih je izgleda imao zavoj na ruci.

Kola nastaviše put sporednom ulicom. Za tri minuta sve se raščistilo.

Teksašanin protrlja bradu i zviznu tiho kroz zube.

— Grom i pakao! Ako se iz ovoga ne izrodi neka gužva, ja sam Abe Linkoln lično!

Lik je sačekao još koji trenutak, pa poče da sledi čoveka iz kola, koji je krenuo ka „Jet" hotelu. Ali kada je ušao u predvorje, nikog nije bilo.

Sluga mu pođe u susret!

— Tražite nekog, mister Šort?

— Ne, hvala, momče!

Ponovo se obreo na tremu i gledao niz ulicu. Onda je prešao u mali bar na drugoj strani ulice. Vrata su bila zatvorena. Vlasnika ni od korova. Samo je jedan jedini čovek stajao uz bar. Bio je to Henri Loton, koji je pre jednog sata stigao u grad i smestio svog sina kod lekara.

Stari je ispio čašu, bacio novčić na šank i hteo da pođe.

Lik se izmače da stari prođe, a onda reče tiho:

— Mister?

Loton se trže. Nervi su mu bili napeti posle svega što je tog dana preživeo.

Lik izvadi cigaru iz džepa i upita:

— Mogu li da dobijem vatru?

Stari se maši za džep, izvuče palidrvce i pruži ga Teksašaninu.

Ovaj videći Lotonovo izgrebano lice upita:

— Imali ste gužvu?

Stari odmahnu glavom:

— Ne.

— Ne bih hteo da vas uznemiravam, mister. U stvari, hteo sam samo da znam da li je ovde u bar svraćao neko ko ima ranjenu nogu?

Loton je posmatrao nepoznatog pa ponovo odmahnuo glavom:

— Ne, bar od kako sam ja ovde.

Lik pruži starom Lotonu cigaru i zapali je svojom šibicom. Stari ga sumnjičavo pogleda.

Lik se osmehnu.

— Ja sam vas oslovio samo zbog toga da vas pitam za ranjenog čoveka. To je sve. Izvinite što sam vas zaustavio.

Lik Šort je hteo da krene, kada je čuo starog kako govori:

— Danas sam tri puta zaustavljan. I svaki put mi je život bio ugrožen.

— Oh!

Stari Loton je onda sve ispričao. Ni kod lekara nije to učinio. Međutim, ovom strancu ništa nije prećutao.

Lik se zamišljeno češkao iza uha.

— Tako, imali ste znači zapregu sa dva riđana? Levo pozadi je visila kofa, a daska na sedištu je sasvim nova...

— Da! — stari se naglo okrete i odmeri Lika krajnje podozrivo. — Otkud to sve znate?

— Jer sam takva kola video.

— Kada?

— Pre četvrt sata.

— Gde to?

— Ovde na glavnoj ulici.

— Pa to je isključeno! Zar verujete ozbiljno da bi se banditi sa ukradenim kolima istog dana pojavili u obližnjem gradu?

— Nemam šta da verujem, video sam.

— Ali...

— Jeste li već bili u šerifskoj kancelariji?

— Ne, to sam upravo sada hteo da učinim. Dolazim od lekara gde se moj jedinac nalazi i možda nikad živ neće izaći. Bio mi je neophodan jedan viski, shvatate li, mister?

— Svakako. Hajdemo!

Teksašanin povede starog Lotona u šerifsku kancelariju.

Marti Anderson je sedeo za pisaćim stolom. Već je poslao telegram oblasnom šerifu, kako mu je to Vajat Erp savetovao. Posle toga je seo da sastavi podroban izveštaj o svemu što se odigralo.

Kada je naišao Teksašanin sa starim Lotonom, podigao je pogled. Šort ga ukratko obavesti o svemu. Marti ga je napregnuto slušao.

— Hakatovi! — ote mu se sa usana.

— Ko? — upita stari naseljenik.

— Džeri Hakat i njegova banda — objasni mladi čuvar zakona.

— Džeri Hakat? — Stari je trljao bradu. — Tog momka bi ja trebalo da poznajem. Bio je gore u Vajomingu i napravio grdnu gužvu s prevarama na kartama. Mislim da ga je gradski maršal i uhapsio. Da, da sad se sećam. Hakat je pobegao iz zatvora. Njegovi prijatelji su mu u tome pomogli.

— Isto kao i ovde — zaključi Marti.

— S tom razlikom što je ovde iza njega ostalo dva mrtva — dopuni Šort.

Tako je stari Loton ubrzo saznao šta se sve odigralo u Del Norte. Kada je čuo ime Vajat Erpa, trgao se.

— Nebesa! Taj čovek je sve tako lepo raščistio. A sada ispočetka! Banda vršlja ovde u kraju i čini puteve nesigurnim.

— Što je još gore — dodade Šort — lupeži su već ponovo stigli u grad.

Mučna tišina je vladala u kancelariji.

Najzad se oglasi Teksašanin.

— Baš divan grad. Sva sreća što sam odlučio da sutra ujutru nastavim put.

Dodirnuo je obod šešira i pošao napolje.

Pomoćnik šerifa poskoči:

— Mister Šort!

Lik zastade u vratima i pogleda preko ramena.

Marti se sruči natrag u stolicu.

— Zaista hoćete da otputujete?

— Da, zašto ne bih?

Marti obori glavu.

— Naravno, zašto ne biste...

Lik se uputi na trem.

Marti potrča pored Lotona i izlete na trem.

— Lik Šort!

Teksašanin ponovo stade.

— Još nešto?

— Srećan put!

— Šta vi hoćete od mene, Marti? Neka vam predsednik da nekoliko ljudi koji će vam pomoći. To mu je dužnost.

— Predsednik je otputovao. Posetiće svog brata u Sent Luisu.

Lik Šort se osmehnu.

— Predsednikov brat je izgleda pametniji od svih. Kako uopšte neko može da boravi u ovom gradu, bogu iza leđa?

Stari Loton priđe vratima:

— Vi ste Lik Šort?

— Da — odgovori pomoćnik šerifa umesto Lika. — Revolveraš, koji je one kobne noći u Santa Fe uspeo da obuzda umobolnog bandita Džeka Horlova. On je...

— Prestanite — prekide ga Teksašanin. — To ne interesuje mister Lotona, niti bilo kog drugog.

— Možda me i interesuje — reče stari naseljenik ozbiljno. — Možda interesuje i druge, mister Šort. Mi se ovde nalazimo u jednoj paklenoj situaciji. Ljudi kakvi ste vi mogu i te kako biti potrebni.

Šort se glasno nasmeja.

— Da, tu bih mogao biti potreban! Ne sumnjam čak. Ali ako gospodin guverner bude priredio bal, njegova ćerka ne sme da me pozove. Lik Šort? Za ime sveta, zar hoćeš sve revolveraše u kraju da nam dovučeš na vrat? — To bi uvaženi otac rekao. — Kako možeš takvog čoveka da pozivaš? A kako stoji stvar sa rančerom Baldvinom? On me nije pozdravio u Denver banci kada me je sreo, jer se nalazio u društvu nekolicine prijatelja. Ali, samo godinu dana ranije, kada se našao u sosu između Puebla i Sirija, onda je ludi Lik Šort stavio glavu u torbu i borio se sa četvoricom razbojnika koji su napali poštansku kočiju. Da, burazeru, tako stoji stvar. Ne, hvala, imam ja i drugih briga!

Okrenuo se i otišao niz ulicu.

Marti odmahnu glavom i vrati se u kancelariju.

— Vajat Erp! — mrmljao je mladić. — Moram da ga potražim. On me neće ostaviti na cedilu. Sam samcat se nosio sa bandom. U stvari njemu je Lik Šort hteo da pomogne!

— Jačem jak uvek stoji uz bok — reče stari, sruči se umorno na jedan tronožac i zapali lulu. Ljut dim ispuni kancelariju.

Marti se zakašlja.

Vrata se naglo otvoriše.

Hikori i Liger uđoše.

Mladi čuvar zakona ih je odmah poznao. Oblila ga je rumen od gneva.

— Šta to treba da znači? Zatvarajte vrata za sobom.

Hikori se obre po kancelariji i samo prelete pogledom preko starog Lotona.

— Polako, momče! Samo polako. Imamo s tobom privatan razgovor. Pošalji za to vreme nekuda svog dedicu.

Pomoćnik šerifa značajno ispod oka pogleda starog, pa reče:

— On je gluv. Šta ste dakle hteli?

Liger stade uz sam sto.

— Slušaj me, momče! Naš gazda želi najbolje ovom gradu.

— Taj utisak doista nisam imao — odgovori Marti oštro.

— Treba da saslušaš, inače ćemo da ti zapušimo usta.

Marti se trže. Sva boja mu je nestala s lica.

— Još jedna takva reč, čoveče...

Hikori je držao revolver na gotovs.

— Šta onda, mali? Hajde, budi razuman. Bilo bi šteta da sutra ležiš kraj svog šefa.

Marti postade još bleđi i poteže kolt.

— Dole oružje! — prosikta Hikori, a Liger priđe stolu.

Na to gluvi „dedica" priđe Hikoriju i tresnu ga drškom revolvera.

Liger se naglo okrete. Primio je istovremeno dva udarca. Drške revolvera starog Lotona i snažne pesnice mladog Martija.

— Napred! — upozori stari. — Moramo ih ukloniti.

Zajedno su ih odvukli u hodnik gde su bile ćelije.

Tek što su to obavili, kada napolje odjeknuše oštri koraci. Vrata na kancelariji se otvoriše.

Marti istrča u kancelariju.

Na ulazu je stajao Bil Saunders, koji je takođe pripadao Hakatovoj momčadi. Posmatrao je podozrivo pomoćnika šerifa.

— Gde su Hik i debeli?

— Slušajte, mister, ako ste potegli malo više iz flaše, onda se lepo dobro ispavajte.

Rekavši to, Marti se okrete.

Bandit izvuče revolver iz opasača.

— Gde su oni?

Mladi čuvar zakona reče mirno:

— Ja doista ne znam šta vi hoćete. — Onda pogleda u revolver i nastavi: Sklonite tu pucaljku, inače ću morati da vas zatvorim.

Lupež razvuče usne.

— Hoću da znam gde su?

Ponovo su se čuli koraci i glasovi na tremu.

Trojica Hakatovih ljudi banuše u kancelariju. Jedan od njih je bio Ed Karpeta, koga je Vajat Erp ranio u ruku.

— Šta je s ovim zvezdonoscem? — upitao je Karpeta ljutito.

Saunders odbrusi:

— Pitao sam ga za Ligera i Hikorija. Ovde su se izgubili. Video sam ih kako ovde ulaze.

Karpeta se ugura napred. Stao je ispred samog Martija.

— Dakle, gde su oni?

— Ne znam. Nikoga uopšte nisam video.

Karpeta odgurnu pomoćnika šerifa u stranu, tako da se ovaj zanese.

Levo na zidu visilo je veliko ogledalo i u njemu se videla zgrčena prilika starog Lotona. Marti je primetio. Lice mu je bilo bledo. Stari je u obema rukama držao revolver. Karpeta pogleda u hodnik i vide dvojicu svojih drugara kako leže. Doduše, starog Lotona nije primetio.

Karpeta se naglo okrete:

— Eno ih, leže u hodniku. Pas ih je ubio.

Saunders otkoči oružje.

Pucanj odjeknu kancelarijom. Prvi metak samo okrznu Martijevu kosu, a drugi promaši, jer se pomoćnik šerifa bacio u stranu.

U to Loton izide iz svog skrovišta. Držao je uperena dva revolvera. Lice mu je bilo sivo, kao od kamena isklesano. Oči su mu sevale.

Lupeži su ga gledali kao da je priviđenje.

Karpeta upita:

— Ko li je sad ovo?

Saunders se glupo našali:

— Veliki Manitu! Gubi se, stari, inače ćemo te izrešetati kao sito!

Čulo se dvostruko škljocanje. Stari je otkočio revolvere.

— Hej! Ovaj misli ozbiljno — trže se Karpeta. — Napred, momci, uklonite ga s puta!

Niko se nije pomakao. Najzad, stari je trebalo samo da povuče kažiprste.

Marti poskoči. Hteo je da dohvati sa zida vinčesterku.

Na to odjeknu pucanj.

Saunders povika:

— Ne mrdaj, šerife!

Marti je stao kao ukopan. Znao je da svaki pokret može da znači smrt.

Prošlo je celih pet sekundi. Sat otkuca gromko devet puta. Banditi se trgoše. Karpeta opali dva metka u porcelanski brojčanik zidnog časovnika.

Loton je mirno stajao i posmatrao razbojnike.

Bila je to paklena situacija. Na jednoj strani četiri razbojnika, a na drugoj praktično samo dva Lotonova revolvera.

Karpeta prosikta:

— Mora da si lud, stari, ako misliš da imaš neku šansu.

Loton je odmah baš ranjenog bandita prepoznao. Njegovo lice se nalazilo na potemicama posle Hakatovog begstva iz Vajominga. Zapamtio je i špansko ime bandita.

— Ne trudi se, Karpeta, ti ćeš biti prvi koji će progutati moj metak!

Lupež se uplaši. Pakao, čovek ga poznaje. Sada stari više nije imao izgleda da živ izide iz kancelarije.

Pa ipak još ništa se nije dogodilo. Dva starčeva revolvera držala su bandite u šahu. No, bila su četvorica i to — naoružani!

Bil Saunders upita Karpetu:

— Poznaješ li ti tog pradedu?

Ranjeni razbojnik nije ispuštao Lotona iz vida.

— Ne — procedio je kroz zube. — Ne poznajem ga.

Džon Fišer je hteo da ispadne duhovit:

— Ja ga poznajem. Video sam ga gore u planinama. Ali tada sam mislio da je grizli. Ha, ha, ha!

Niko nije prihvatio smeh. Vazduh je bio suviše vruć.

Marti je lupao glavu, tražeći neku spasonosnu ideju.

Šta je mogao da učini? A morao je nešto da preduzme. Konačno, on je šerif.

Tu, na dohvat ruke, bio je pisaći sto. U njemu, u fijoci — dinamit. U otvorenom drvenom sandučetu ležale su patrone već tri meseca. Preostale su iz kamenoloma i radnici su ih predali šerifu.

Kada bi uspeo da skoči do stola. Bio bi zaklonjen od metaka. Bar za prvi trenutak. Donju fijoku je takođe mogao da izvuče, a da ga zrno ne pogodi. Onda bi morao desnom rukom da izvuče kapislu, a levom kresne palidrvce o pod.

Neprimetno je stavio levu ruku u džep pantalona. Zakačio je noktom šibicu i izvukao je. Mora odmah da dejstvuje. Odmah sad. Ne sme da izgubi ni sekundu. Udahnuo je duboko vazduh u pluća i bacio se divlje napred. Odmah odjeknuše dva hica. Bil Saunders i Ed Karpeta su pucali.

Saundersov metak zakači ugao stola, a Karpeta promaši za tri cola. Bio je nervozniji od svog pajtaša.

I drugi su pucali.

Tri metka su se zarila u debelu ploču stola, i kada je Saunders hteo da priskoči napred, stari kroči pola koraka i preseče mu put.

Sve se munjevito odigralo. Ne obazirući se na metke koji su zviždali na sve strane, Marti je otvorio fijoku. Izvukao je jednu kapislu, ali mu ona iskliznu iz ruke, jer se masan papir teško hvatao u ruku. Smrtno se uplašio. Najzad je uspeo da uhvati patronu i podigne. Nova kiša metaka sruči se iznad njegove glave. Bilo je to baš u trenutku kada je stari Loton presekao Saundersu put. Marti levom rukom kresnu šibicu.

— U zaklon, Lotone! Dinamit!

Stari je reagovao kao Indijanac i bacio se na pod.

Ruka mladog pomoćnika šerifa je podrhtavala. U to iz drugog pravca odjeknu hitac. Hikori je došao k sebi i pucao iz hodnika. Marti nabi nos u pod.

Životi Henrija Lotona i Martija Andersona nisu više vredeli ni prebijene pare.

Saunders se ustremi ka stolu da ubije Martija, a Liger poteže nož i uperi ga u leđa starog naseljenika.

Bio je to najpakleniji trenutak u šerifskoj kancelariji Del Norte. I upravo u tom trenutku pršte veliki prozor i tri metka zazviždaše.

Bil Saundersu je kolt izbačen iz ruke, a Ligersa nož tresnu u čelo, a metak koji se odbio o oštro sečivo obori Hikorija s nogu. Edgar Paters je imao nesreću da pod treći metak „podmetne" desnicu.

— Ne mrdajte!

Kao truba odjeknu glas Lika Šorta sa prozora.

Banditi su stajali kao zakovani. Teksašanin drugim revolverom dokrajči prozor i uđe u kancelariju. Stao je u ugao, da bi se zaštitio od eventualnog napada spolja.

Čak se i stari Loton bio tako uplašio, da nije nekoliko trenutaka smeo da mrdne. Sada se lagano uspravljao.

Šort, koji je oštro motrio na bandite, ugleda žućkast oblak iza pisaćeg stola i začu čudno šištanje.

I stari je čuo.

— Dinamit! — vrisnu Loton.

No Teksašanin se već snašao.

— Dinamit! — zagrme Karpeta. — Napolje odavde!

— Ovde ostanite! Ni makac! — naredi Šort.

Banditi su drhtali od straha.

Svi su gledali u oblak iza pisaćeg stola.

Šort je doista imao čelične nerve. Lagano je podigao desni kolt i opalio. Zrno preseče fitilj upravo iza zažarenog dela.

Istog časa Saunders uperi svoj revolver u Lika Šorta. Ovaj je pucao s boka ne vadeći revolver.

Saunders se sruči na kolena.

— Ruke gore, momci i pobacajte pucaljke! Brzo samo!

Više nije bilo nikog ko je imao hrabrosti da naleće na Šortov metak. Revolveri su sa treskom padali na pod.

Henri Loton ih je snažnim udarcem noge sve odbacio u ugao.

U tom času se pokrenuo i Marti. Zbunjeno je trljao lice. Pridržavajući se za pisaći sto uspeo je da se uspravi.

— Mister Šort! Vratili ste se!

Teksašanin je još držao uperen kolt.

— Otvarajte ćelije, šerife! Momci su umorni. Treba im malo odmora!

Marti je odmah skinuo ključeve s kuke i pohitao u drugi deo, gde se nalaze ćelije. Loton je krenuo za njim čim je primetio da se mladi Anderson zanosi.

Nekoliko minuta kasnije svi Hakatovi ljudi su bili u ćelijama.

Marti je sedeo zavaljen u stolici, bled kao kreč.

Lik Šort se obrati starom:

— Dovedite molim vas lekara, mister Loton. Znate gde stanuje?

Ovaj klimnu glavom i izađe.

— Šta još ima novog, šerife?

Na Martijevom beskrvnim usnama zaigra osmeh.

— Ništa, mister Šort. Hvala vam.

Teksašanin zabaci šešir na potiljak i izađe iz kancelarije.

—0—

Dan još nije bio završen. U krčmi je život tekao dalje, ne obećavajući ništa dobro.

Bosvel, koji je sa Krofttom smestio konje u konjušnicu, stajao je naslonjen na šank i u ogledalu posmatrao Samija Tija, koji je zauzeo busiju kod vrata.

Vrata se naglo otvoriše i u njima se pojavi Skarpi. Mali i opasan.

Posmatrao je lokal. Ljudi za stolovima su posmatrali njega. Bosvela nisu znali, niti mladog Tija kod vrata. Ali Freda Skarpija su dobro zapamtili.

— Skarpi! — ote se krčmaru.

Bandit pusti vrata i stupi u lokal.

— Da, ja sam. Nadam se, stari ispičuturo, da nemaš ništa protiv!

Boni, koji je krišom pogledao sačmaricu ispod šanka, trže se kada je na vratima sada ugledao Džefa Karpetu, a iza njega Bada Albertsa.

Skarpi se isceri:

— Da, prijatelju, evo nas opet!

— To je očigledno — reče Boni.

Skarpi odlučno priđe šanku.

— Nećeš valjda plakati zbog toga, Boni!

— Svakako ne, Skarpi!

Bandit se okrete i sve odmeri redom svojim lukavim očima.

— Tako, ljudi! Da vam odmah bude jasno, mi smo opet ovde!

Niko kasnije nije shvatio kako je mladi pomoćnik sarača Rik Baster mogao baš tako da postupi. Tek, ustao je iznenada i prišao šanku, obišao ga i na Bonijevo iznenađenje izvukao sačmaricu.

— Skarpi!

Niko na njega nije obraćao pažnju, pa ni Skarpi.

— Skarpi! — reče mladi sarač grubo. — Ti pripadaš ubici Hakatu. Vajat Erp vas je isterao iz grada.

Jednooki lupež Bosvel dohvati flašu s šanka, zavrkjači je i pogodi sarača svom žestinom za vrat.

Skarpi je smesta pucao. Rik Baster se zanese u stranu.

Boni uzviknu:

— Jeste li poludeli? Skarpi, ne pucaj više, mladić je teško ranjen!

Bosvel je stajao nekoliko koraka sa strane, kao da nema ništa s celom gužvom.

— Džim! — povika krčmar.

Tamnoputi momak dođe iz pomoćne prostorije.

— Odnesi Bastera preko kod lekara!

U tom trenutku ustade kovač i odgurnu stolicu od sebe.

— Prokleta banda! Ode li mačka iz grada, pacovi vode kolo.

Skarpi uperi ljutito revolver. Bosvel besno prosikta:

— Dosta, sada! Sklanjaj pucaljku!

Kovač priđe Skarpiju. Karpeta je hteo da mu preseče put, ali ga je kovač grubo odgurnuo.

Dahćući od gneva, bradati kovač priđe malom banditu:

— Gubite se iz grada!

Bosvel im se pridruži.

— Ti se varaš, stari! Ako misliš da ti ovaj grad više ne odgovara, onda ti treba da pokupiš svoje prnje i izgubiš se.

— Ko ste vi? — upitao je kovač jednookog razbojnika.

— Ja sam prijatelj mistera Hakata.

— Ah, mistera Hakata? I to još tako ponosno kažete? Prokleti čoravko, gubi se iz grada.

U to Skarpi skoči na kovača. No, kao da je naleteo na kamenu gromadu, odbio se i tresnuo o šank.

To kao da je bio znak za jednookog.

— Napred, ljudi! Treba da pokažemo gradu kako sada stvari stoje.

On, Skarpi i Karpeta se ustremiše na kovača.

U to Leon Gomba, kovačev zet, prevrnu sto i umeša se u tuču. I mladići koji su sedeli kraj vrata i kockali se takođe se uključiše. Stolice su krckale, čaše se lomile, letele flaše. U toj užasnoj gužvi, jasno, nije se moglo čuti da preko u šerifskoj kancelariji odjekuju pucnji.

Pomična vrata se iznenada naglo otvoriše i na njima se pojavi visok snažan čovek, širokih ramena i krupnih šaka. Lice mu je bilo preplanulo, a kosa bujna i seda. Nosio je crno odelo. To je bio sveštenik Džozef Kat.

Ceo grad ga je poznavao. Čak i banditi.

— Vi prokleti psi! — zagrme sveštenik. — Zar nemate baš ništa drugo da radite nego da noću, u vreme kad pristojan svet spava i odmara se posle napornog rada, ovde dižete užasnu galamu?

Skarpi se izmače u stranu. Nije se još povratio od užasnog udarca koji je upravo dobio.

Staklastim pogledom piljio je u sveštenika.

— No, veliki Manitu, šta ti ovde tražiš? Trebalo je da sediš u svojoj crkvi, stari. Ovo ovde nije za tebe. Mi upravo hoćemo ovim tvrdoglavima da utuvimo u glavu da smo se vratili i da će Džeri Hakat dati novi izgled gradu.

— Džeri Hakat? — upita sveštenik užasnut.

— Da, stari. Iznenađen si, zar ne? Ali to se ne može promeniti. Gubi se, propovedniče!

Sveštenik besno prostreli bandita pogledom. Onda isturi desnicu.

Bio je to najtvrđi i najjači udarac koji je Skarpi ikada dobio. Nekoliko puta se okrenuo oko svoje ose, pa tresnuo svom žestinom o susedni sto. Glupo je pogledao, a onda se prućio na pod koliko je dug. To je već bilo suviše.

Džozef Kat se onda obrati prisutnima:

— Ljudi iz Del Norta, idite sada kući!

— On drži pridiku! — reče podrugljivo Karpeta.

— Idite kući, ljudi! — grmeo je snažni svešteničkov glas. — Sutra ćemo se skupiti u gradskoj većnici na saveto...

Sveštenik zastade u pola reči. Na vratima lokala se pojavi visok, vitak čovek plameno crvene kose i lica pokrivenog pegama. Nosio je elegantno, svetlo sivo odelo, koje je bez sumnje, raspakovano tek pre nekoliko minuta. Zelena svilena kravata bila je ukrašena brilijantskom iglom, a čizme blistavo izglačane. Pušio je cigaretu, koja mu je nemarno visila u uglu usana. Levom rukom igrao se teškim zlatnim lancem sata. Ispod šešira izvirivao mu je zavoj, kojim mu je bila zavijena glava i slepoočnica.

Džeri Hakat se vratio. Tišina, koja je, zavladala, pokazala je najbolje kakav utisak je njegov povratak učinio.

Sveštenik je krenuo prema vratima. Ne pogledavši ni jednom vođu bandita, izišao je, a za njim i kovač. Za njima i ostali građani, izuzev bandita.

Čip Bosvel je prsnuo u glasan smeh. I ostali su mu se pridružili.

Samo ne Hakat. Bezizraznog lica sručio se na stolicu i počeo da premeće karte koje su se zatekle za napuštenim stolom. Onda podiže pogled i odmeri svoje ljude. Svi su oni bili samo figure, pioni u njegovoj velikoj igri. On će postati bogat, neizmerno bogat. U tome mu ovi „psi" moraju pomoći.

— Bosvel.

Jednooki se trže.

— Gde su ostali, Čip?

Bosvel sleže ramenima.

— Pojma nemam.

Hakat poskoči. Oči su mu sevale.

— Šta sam naredio?

Bosvel uzmače jedan korak i skide šešir.

— Da, znam, svi je trebalo da se drže zajedno. Ali...

— Šta ali...

Bosvel podiže ruke, pa ih opet rezignirano spusti.

— Radije bih čuvao ovce nego ovu momčad. Kada vi niste tu, oni kao magarci jure naokolo. U međuvremenu je došlo i do divlje tuče.

Hakat odgurnu jednookog u stranu i priđe šanku. Tačnije rečeno, Skarpiju.

Ostali se izmakoše u stranu. Skarpi je piljio u šefa kao hipnotisani zec. Hakat je stao na dva koraka od njega:

— Jesi li ih našao?

Skarpi je teško disao.

— Ne, gazda — to jest oni su iščezli. Čak je neko Albertsa napao. Ukraden mu je konj...

Tri puta je pljesnuo šamar po Skarpijevom obrazu.

— Tako — siktao je Hakat besno. — Sada ću vam nešto reći. Vi ste za sve krivi, za sve. Da se niste, idioti jedni, zakačili sa maršalom, on na nas ne bi ni obraćao pažnju. Sada, međutim, stvari stoje drugačije. Nećemo kao banda razbojnika ući u grad. Ljudi treba da se naviknu na nas, da nas respektuju.

Uzdržani, bolje rečeno potisnuti, uzvik dolazio je s drugog kraja šanka, gde je kraj razbijenog ogledala stajao vlasnik saluna.

Hakat ga odmeri, pa reče oštro:

— Skarpi, ti ćeš od sada stalno biti u salunu i za sve ćeš biti odgovoran. Motrićeš na goste, kafedžiju i naše ljude. Je li jasno?

Bandit potvrdi.

— Bosvel! — obrati se šef jednookom. — Tvoj sektor je ulica, pre svega glavna. Drži oči i uši otvorene. Nikakvog puškaranja kao malo pre.

— Puškaranja? — branio se jednooki. — Ovde nije ispaljen ni jedan jedini metak, gazda.

Hakat se trže.

— Ne pravi me ludim, čoveče! Dok sam se u hotelu brijao i oblačio, ispaljeno je bar deset metaka!

Sami Tij se usudi da primeti:

— U pravu je, gazda, ovde niko nije pucao.

Vođa bande odmeri svog najmlađeg člana.

— Tako? Onda za deset minuta hoću da saznam gde se to pucalo. Karpeta, gde ti je brat?

Džef se glupo cerio.

— Pojma nemam. Već sam ga svuda tražio.

— Napred! Sami će ići opet s tobom. Čip ostaje na ulici, a Skarpi ovde. Ostali u dvorište „Jet" hotela. Ako mi budete potrebni, poslaću po vas.

Ljudi pohitaše da izvrše naređenje.

Hakat sede za kockarski sto.

— Kelner!

Boni ga pogleda preko ramena.

— Šta želite?

— Viski!

— Neka vam neko od vaših slugu donese!

Skarpi se kao delfin baci preko šanka. U desnici mu je sijao nož.

— Sve će se odigrati sasvim nečujno, ispičuturo! Niko ni glasa neće čuti!

Boni poblede i pruži banditu flašu viskija.

— Čaše morate sami potražiti.

Skarpi uhvati snažno Bonija za mišicu.

— Ti loše čuješ! Gazda hoće da ga ti poslužiš viskijem!

Vlasnik lokala je prkosnog lica stajao uz šank.

— Ne!

Skarpi munjevito pritisnu vrh noža na Bonijeve grudi, kome sva boja nestade sa lica. Drhtavim rukama uzeo je flašu i čaše i ukočenim koracima prišao kockarskom stolu.

— Tako treba — podrugljivo se hvalio Skarpi, srećan što je najzad našao žrtvu na kojoj će iskaliti svoj bes.

—0—

Džef Karpeta i Sami Tij su stajali na ulici.

— Gde li je samo mogla da bude ta pucnjava?

Tij sleže ramenima.

— Možda je gazda sanjao. Ja sam čuo da u hotelskoj kuhinji radi jedna lepa Indijanka.

Karpeta načulji uši.

— Ko to kaže?

— Bad je malo pre video. Morala je da donese gazdi jelo.

Mulatove oči su sevale.

— I?

— Šta i? — uzmicao je Tij. — Mislio sam samo da je gazda malo duže gledao.

Karpeta se podrugljivo nasmeja.

— He, ti si u pravu. Mislim da prvo treba da se raspitamo u kuhinji „Jet" hotela, da li je neko čuo pucnje.

Pošli su u hotel.

Sa trema su čuli Bosvelov glas.

— Kuda ste se to uputili?

Karpeta spremno odgovori:

— Crnac u hotelu zna prilike ovde. Hteli smo da ga pitamo, da li...

Bosvel odmahnu rukom.

— Ne, ovde! Gubite se! Ja ću ga pitati. Idite u šerifsku kancelariju! Ako iko treba da zna gde je u gradu bilo puškaranja, onda to mora biti pomoćnik.

Dva lupeža se nezadovoljno uputiše dalje. Približili su se kancelariji i naglo zastali. Kraj vrata je stajao neki čovek. Iako je fenjer bio ugašen, odmah su ga prepoznali. Bio je visok, krupan, naočit. Primetili su odmah i njegov ukršteni opasač.

— Lik Šort! — promrsi melez. Sami Tij je stajao kao prikovan. Karpeta se osvrte. Na ulicu u tom trenutku nije bilo nikog. Bosvel je šmugnuo u poprečnu ulicu. Sami je gutao pljuvačku, pa onda proslovio:

— Šta ćemo kod šerifa? Ja nisam baš veliki prijatelj zvezdonosca. Možda će već sutra Čip ovde biti maršal...

Karpeta se okrete.

— Da, Čip će sutra tu sedeti — rekao je ne baš tiho. — Tada će tamo nekoliko ljudi zaboraviti da njuškaju naokolo i zabadaju nos u stvari koje ih se ne tiču. Uopšte, Hakat će srediti računa sa nekim građanima.

Čovek, koji je stajao uz vrata, iziđe iz senke i pređe preko trema.

Karpeta i Tij otrčaše koliko ih noge nose. Melez ulete naglo u salun, a za njim Tij.

Stajali su ukočeno i gledali svog gazdu.

— Šta hoćete vas dvojica? Zar ste videli priviđenje? Da vam nije neki duh prešao put?

Karpeta promuca:

— Ne, gazda. Ali on — on je ovde.

Hakat poskoči kao uboden. Muklim glasom je upitao:

— Ko to — on?

— On stoji preko pred šerifskom kancelarijom.

— Ko? — povika vođa bande u paničnom strahu.

— Lik Šort!

Grudi čoveka iz Ohaja naglo su se nadimale. Pakao, sumnjao je u još gore, mnogo gore.

Za trenutak je poverovao da se maršal vratio u Del Norte.

— Lik Šort! — ponovio je poluglasno i pretvarao se kao da je reč o najnevažnijoj stvari na svetu.

— Tako, i on je dakle još ovde? Onda ćemo mu odmah poslati odgovarajući pozdrav. Skarpi, pobrini se da nabaviš jednu sačmaricu!

Bandit se nasmeja.

— Imam već jednu, gazda!

— Daj je Samiju. On je bolji strelac.

Tij se trže. Šta sad ovo znači? Zar je on trebalo da se bori sa Lik Šortom? Da nije gazda poludeo?

— Ali ja nemam nikakvu šansu protiv takvog strelca, gazda.

— Zaveži! Učinićeš ono što ti kažem.

— U redu. Ma da bih se radije borio sa petoricom drugih ljudi.

— Borio, borio. Ko uopšte govori o borbi? Ko od tebe traži da izazoveš Šorta? Napred, napolje s tom puškom! Levo od vrata se nalazi bačva za kišnicu. Sakrij se iza nje. Karpeta nek ide dalje do sledećeg trema. I tamo ima bačva. Odatle će pucati na Teksašanina — iz revolvera.

— To je rastojanje od najmanje dvanaest jardi, gazda — podseti ga melez. — Teško da bih i točak od kola pogodio.

— Ko od tebe traži pogodak, tupavko? Ne treba ništa drugo da činiš, no da pucaš. Ispalićeš tri hica. Onda će Teksašanin biti izmamljen iz svog zaklona. Ako se bude približio, a približiće se sigurno, jer ni on ne može da računa na pogodak s dvanaest jardi u mraku, tada Sami stupa u akciju.

Mladić se trže.

— Jeste li razumeli? — ponovo upita Hakat.

Obojica potvrdiše.

— Ti ćeš pucati u poslednjem trenutku, Sami. Tek onda kada bude na rastojanju da ga olovo zaspe.

Oba bandita su stajala smušena na sred lokala.

Hakat je znao da ova dvojica nisu baš njegovi najbolji pomagači i da im ovaj tobož sigurno plan, dovodi živote u opasnost. Opasan borac, kakav je bio Lik Šort, nije se mogao tek tako nadmudriti. To je bezočnom i iskusnom razbojniku

iz Ohaja bilo sasvim jasno. Pa ipak, računao je da bi se opasan protivnik ipak mogao likvidirati, jasno, oslanjajući se jedino na preimućstvo prepada, iznenađenja.

Hakat je sam odlučio da ostane u blizini vrata i da za nevolju uleti sa svojim „deringerom".

— Napred, i mislite na jedno, najvažnije: sačekajte pravi trenutak. Ne vraćajte se poluobavljenog posla! Grad mora biti naš. Zbog toga treba ukloniti Lika Šorta. Onda ćemo ovde izgraditi grad o kakvom u Koloradu niko nije ni sanjao.

—()—

Kancelarija šerifa bila je kao uspavana. Ni po čemu se nije moglo primetiti da se vodila žestoka borba i to ne baš davno. Razbijeno okno nije privuklo pažnju, niti izazvalo sumnju Hakatovih momaka.

Zatvorenici su ćutali.

Morali su, jer je stari Loton tvrda, isklesana lica stajao ispred rešetaka sa dva revolvera u rukama i sasvim ubedljivo i mirno saopšti da će pucati bez razmišljanja i milosti, samo ako neko pisne.

Niko od bandita nije posumnjao u ozbiljnost ove pretnje, a nije bio sit života.

Tako je u zatvoru i kancelariji vladala tišina.

Lekar je pregledao i previo Martijevo rame. Ispostavilo se da je povreda manje opasna nego što je u prvi mah izgledala. Pomoćnik šerifa je bio žilav momak. No, nije mogao da trči u ovakvom stanju unaokolo. Ležao je u kancelariji na niskoj, tvrdoj postelji, sa vinčesterkom spremnom na akciju. Mladi Marti je odlučio da ovako gorku izborenu poziciju ne ispušta lako. Na Lotona je mogao da se osloni. Ali, kako stoji stvar napolju? Lik Šort je otišao, bar tako je čuvar zakona mislio. Banditi će uskoro početi ozbiljno da tragaju za svojim ljudima. Video je dvojicu kako nailaze i uperio vinčesterku prema vratima.

Iznenada su, međutim, zastali kao ukopani, okrenuli se i otišli. Martiju je sada bilo jasno da je Lik Šort još uvek tu. Šta bi inače moglo da natera lupeže da se vrate?

Odahnuo je s olakšanjem i obrisao grašku znoja sa čela.

—()—

Plan prepada je poremetio Čip Bosvel. Jednooki je upravo naišao iz bočne ulice u trenutku kada je Karpeta, zaklonjen iza bačve, podigao revolver i opalio. Tri hica odjeknuše ulicom utonulom u mrak. Kuršumi su pogodili stub trema šerifske kancelarije.

Teksašanin se našao na zemlji onog sekunda, kada je Karpeta podigao kolt. Držao je oba bandita na oku još od kako su izašli iz krčme i zaklonili se iza bačvi.

Čip Bosvel pritrča prvom tremu, uvuče se pod stepenice i opali na Karpetu. Drugi metak skide Karpeti šešir s glave.

Sami Tija su izdali nervi. Nije

prepoznao Bosvela. Skočio je na ulicu.

— Napred, Džef, smakni Teksa!

Bosvel je pokušao da se podvuče pod trem, kada je Sami pucao.

Uz preteću grmljavinu rasturi se sačma po vazduhu.

Bosvel je izbezumljene urlao.

— Ludaci! Tij! Ja sam to, Čip!

Karpeta nije izlazio iza bačve. Držao je revolver i čvrsto ga stezao, dok su mu ruke drhtale.

I Samu Tiju je puška poigravala u ruci. Shvatio je da je počinio užasnu grešku.

Lik Šort mora, dakle, da je još uvek preko.

Da, bio je. Visoko uspravljen, silazio je stepenicama trema.

Bosvel ga je sada primetio. Na čas je zaboravio na bol od sitnih komada olova.

— Lik Šort! — povikao je.

— Da! — uzvrati Teksašanin ledeno. — A ti si uleteo u paklenu klopku, koju su tvoji sopstveni prijatelji pripremili za mene.

Bosvel se stenjući i ječeći usprayi.

Sami Tij je stajao kao prikovan od strahа.

Jedino je lisac Karpeta smatrao da je sada kucnuo njegov čas. Podigao je kolt i opalio. Zrno je prošišalo cela tri pedlja od Šorta.

Gotovo u istom trenutku revolver na desnom Likovom bedru bljunu vatru.

Džef Karpeta oseti užareni udarac po glavi. Zrno mu je probilo šešir i dobro okrznulo glavu. Iako je rana bila potpuno bezopasna, bandit se teturajući povede unazad i tresnu poluonesvešćeno o stepenik.

Hladnim, žabljim očima Džeri Hakat je pratio borbu. Mirno je stajao iza vrata.

No oštre Teksašaninove oči su ga otkrile.

— Helo, Džeri Hakat! Dobro došli u Del Norte! Veliko hvala na veselom dočeku!

Vođa bande je besno zario nokte u okvir vrata, tako da su mu nokti pucali. Onda ih naglo otvori.

— Helo, Lik Šort! Da, ja sam ovde i nadam se da nemaš ništa protiv?

Zvonak, reski smeh izlete sa Teksašaninovih usana. Lagano se okrenuo i uputio prema pansionu.

Hakat je osluškivao oštre korake, praćene zveckanjem mamuza. Svi su napregnuto slušali.

Skarpi je stajao naslonjen na prozor, kada je Hakat ušao ponovo u lokal.

Nebesa! Plan se izjalovio. Džef i Sami sada svakako neće imati razloga da se smeju. Opasnost od gazdine kazne je bila velika, ne pominjući da će Bosvel izvesno likvidirati Samija.

Hakat se sruči na kockarski sto i nasu punu čašu viskija, treću po redu. Onda upali cigaretu, podboči glavu i zagleda se kroz oblake plavičastog dima u pravcu šanka.

Pa, šta se dogodilo? To za njega nije bio naročito značajan poraz. Zar nije i tako pretpostavljao da ona dvojica idiota neće moći da doskoče Šortu? Bila je to samo majušna mogućnost. Jedna od mnogih koje mora da koristi da bi uklonio sve prepreke u gradu. On će

ga pobediti, tog velikog Teksašanina. Mora, ako ovde hoće da ostane.

Ponovo je utonu u smišljanje planova za budućnost. Video je sebe kako se vozi kao imućan čovek kroz grad. Da, vozi, jer Džeri Hakat uopšte nije mario jahanje. Imaće divnu dvokolicu i još lepšeg konja, upregnutog u nju. Postaće nekrunisani kralj Del Norte.

Jedan veoma važan detalj je sasvim zanemario i sa njim uopšte nije računao: bio je ubica. Iako je to tek trebalo pred sudom dokazati, bio je. On je ovde u gradu ubio šerifa. Niko to osim Džima Takera nije video. Taker je bio mrtav, ubijen iz istog oružja.

To je tvrdio Vajat Erp. Maršal je na osnovu toga i strpao Hakata u zatvor. Hakat se čak sam odao. Ali, gde su bili svedoci? Lik Šort je bio prisutan. U redu, zato se i nalazio na Hakatovoj crnoj listi.

Ta pomisao samo je proletela vođi bande kroz glavu u trenutku kada je odlučio da se vrati u Del Norte.

Ono što je smislio kao objašnjenje, nije baš bilo bog zna šta. Rastumačiće građanima da je to bila maršalova zabluda. Ubica iz zasede je bio neko drugi? Ko? Džeri Hakat je mislio da će tog „ubicu" uspeti da nađe.

Pobegao je iz zatvora, jer je smatrao besmislenim da se raspravlja sa tako uticajnim čovekom kakav je maršal Vajat Erp.

Samo zbog toga je pobegao. Njegovu nedužnost najbolje će potkrepiti povratak u grad. Zar bi se u protivnom usudio da dođe?

To je bilo sve što je smislio protiv optužbe, pod kojom se nalazio.

A ako se i Vajat Erp vrati? Sasvim je moguće da se tako nešto dogodi. Možda će na povratku za Dodž Siti proći kroz grad?

Džeri Hakat će stajati pred njim mirno i hladno. Za njega je jedino bilo važno da do tog časa svoje pozicije u gradu tako učvrsti, da bar građani ne budu protiv njega. Sve ostalo mu se činilo bezopasnim. Ono što je ostajalo čvrsto uvreženo, bio je strah od čoveka iz Misurija.

To da je on Džeri Hakat višestruki ubica i vođa bande i da je u nekoliko država za njim raspisana poternica, ni malo ga nije uznemiravalo. Samo u Vajomingu se pod tim imenom pojavio jedanput. Upravo u gradu iz koga je bio stari Loton. Svuda je inače koristio druga imena. U Kanzasu, u Sirakuzi, je prošle zime, pod imenom Driskol, bio strah i trepet za građane. No, imao je u Sirakuzi više stvari na savesti. Mnogo više.

Tamo je živela mlada žena zlatne plave kose i neboplavih očiju po imenu Meri Genan i bila poznata na daleko po svojoj lepoti. Hakat, alijas Driskol, se za vreme svog boravka u Sirakuzi zaljubio u nju, ali kod lepotice nije imao baš nikakvog uspeha.

Da li je bandit imao neke veze sa događajima koji su zatim sledili, niko još nije znao. Tek Meri je našla pre mesec dana svog brata Džima mrtvog pred vratima.

U Sirakuzi nije bilo nikog ko nije simpatisao plavokosog pomoćnika maršala Džima Genana.

Kada je maršal iz Dodž Sitija, na putu za Kolorado, svratio u maršalsku kancelariju, saznao je za ta-

janstvenu smrt Džima Genana. Razgovarao je dugo sa lepom Meri i ona je odmah osumnjičila odbijenog udvarača Driskola. Maršal ništa nije odgovorio, ali se nije mogao osloboditi misli da se Driskol krišom i neopažen vratio u Sirakuzu da bi odvukao Meri. Najverovatnije da ga je Džim iznenadio i to platio glavom.

Kako su se stvari odista odigrale niko nije znao.

Jašući prema zapadu, Vajat je odlučio da traga za Driskolom.

Nije planirao da navraća u Del Norte. Međutim, grad je na daleko bio poznat kao kockarski, a Driskol je bio strastan kockar.

Vajat Erp, jasno, nije slutio da je čoveka za kim je tragao već strpao iza rešetaka. Morao je dalje u planine, gde je za tri nedelje trebalo da se sastane sa Dokom Holidejem.

—()—

U sred noći se Marti Anderson trgao iz sna. Čuo je bat koraka po pločniku. Pridigao se i stenjući prišao prozoru. Na svoje užasavanje video je čoveka kako lagano šeta. Bio je to jedan od Hakatovih lupeža. S druge strane je išao istim tempom drugi.

Gospode! Znači, vođa bande je postavio jaku patrolu. Stvar je počela da dobija paklene razmere!

Marti prebaci kaput preko ramena i oprezno odškrinu vrata. U to začu glas starog Lotona iz hodnika:

— Šerife!

Marti tiho odgovori:

— Sve je u redu. Odmah se vraćam.

— Ol rajt — promrsi stari i spusti se na tronožac naslonjen na zid uzanog hodnika, tačno prema ćelijama. Koltove je bez prestanka držao na gotovs.

Marti izađe na trem.

Čovek, koji je upravo patrolirao tom stranom ulice, zastade na trenutak kod poprečne ulice, pa nastavi šetnju.

Pomoćnik šerifa je osluškivao napregnuto.

Do đavola! Evo se vraća drugi stražar sa suprotne strane ulice, gde je on upravo ikao bez daha pretrčao. Držao je ruku na opašaču. Rana na leđima ga je užasno bolela. Počele su pred očima da mu igraju crvene tačke, a čelo se orosilo krupnim graškama znoja.

Čovek je već bio sasvim blizu. Bandit je prošao kraj njega. Bio je to Bad Alberts. Marti je poznao njegovo krupno lice.

Prošlo je tri, četiri minuta.

Marti je sada znao maršrutu obojice: od berbernice do kovača.

Kada se Alberts našao blizu kovača, ponovo je pretrčao ulicu. Srce mu je burno udaralo. Uleteo je u poštu i zatvorio vrata za sobom. Kraj telegrafa je sedeo čovek, lica zaklonjenog zelenim štitom.

— Vilkins! — uzviknu Marti žustro. — Treba brzo da pošaljete telegram.

Na to čovek podiže glavu. Pomoćnik šerifa ustuknu. Pred njim je sedeo Stiv Diret, jedan od Hakatovih ljudi.

Marti se okrete. Hteo je da ode.

Bandit poskoči.

— Šta ste to hteli da telegrafišete, šerife, ha? Kako bi bilo kada biste mi to brzo ispričali. Mora da je bilo nešto veoma važno.

Marti istrča.

Ne obazirući se sada na patrolu, prešao je ulicu i krenuo put svoje kancelarije.

Džef Karpeta je patrolirao na suprotnoj strani. Potrčao je prema Andersonu.

— Hej, stani!

Marti je grabio dalje, pre bi se reklo vukao.

— Stoj! — zaurla melez. — Pucaću!

— Pokušaj! — odjeknu sa prozora pansiona glas Lika Šorta.

Karpeta se hitro povuče.

— Lik Šort! — procedio je kroz zube.

Bandit je razrogačio oči, jer je upravo čuo tup pad i pred njim se stvorilo, kao da je iz zemlje iznikło, telo visokog čoveka.

Prokletstvo, zar taj Teksašanin uopšte nema kostiju? Kako je samo mogao tako da sa prvog sprata skoči u noć i ponor na ulicu i drži u obema rukama revolvere.

— Slušaj me, Karpeta! Polako ali sigurno počinješ da mi ideš na nerve. Ako me još jednom neko uznemirava, biće gužve!

Mulat je stajao kao okamenjen.

— Gubi se odavde! — naredi mu Šort.

Prvo lagano, a onda sve brže bandit je uzmicao.

Lik Šort pogleda pomoćnika šerifa, koji je čučao presamičen od bola kraj stepenika svoje kancelarije.

— Zašto jurite naokolo, šerife? Ostanite u svojoj kancelariji.

— Hteo sam da pošaljem telegram u Monte Vistu. Ali, ne ide. I to mesto je Hakat zaposeo.

— Šta? To moram da pogledam.

Bad Alberts je čuo glasove. Video je kako Teksašanin prelazi ulicu. Odmah je zastao.

— Tamo preko krstari još jedan lupež! — upozori Marti Lika.

Ovaj samo odmahnu rukom i reče tako glasno da ga bandit čuje:

— Znam. Dugo sam ga posmatrao kako uživa u noćnoj šetnji. Stoji sada ispred konjušnice. Ako ima pameti bar za tri centa, ostaće gde je. Moje inače dobro raspoloženje je otišlo u nepovrat, jer me uznemiravaju pri odmoru.

Alberts se ujede za usnu.

Nebesa, neće valjda da kuša đavola i kači se sa tim prokletim, neuhvatljivim Teksašaninom. Za svaki slučaj sklonio se čak u poprečnu ulicu.

Nisu baš svi bili isklesani od najtvrđeg kamena — ti pomagači Džerija Hakata.

Šort naglo otvori vrata pošte.

Diret poskoči i pogleda ga iznenađeno.

— Šort!?

— Da.

Teksašanin mu priđe i reče opasno hladnim glasom:

— Uzmi sa kuke svoj lepi, novi šešir. Ostavi štit na stolu i ispari odavde! Jesi li me razumeo?

Diret ga je glupo gledao.

— Da li si me razumeo? — ponovi Šort, unoseći mu se u lice.

Lupež se prestravi. Išao je unazad kao rak, uzeo šešir i uhvatio se za kuku.

Teksašanin stavi cigaru među zube i reče nemarno:

— Da mi nije žao čizama, sve bi išlo mnogo brže. Imaš doista sreće, momče!

Stiv Diret je već bio napolju. Brzo kao Džef Karpeta i Bad Alberts. Kada je posle četvrt sata, obilaznim putem, stigao do „Jet" hotela, čuvao se da ne pomene svoju, ne baš slavnu avanturu sa Lik Šortom.

I Džef Karpeta i Bad Alberts su bili tu. Niko ni jednom reči, međutim, nije pomenuo Teksašanina.

—()—

Kada je dan počeo da osvaja, Marti se pridigao iz postelje. Osećao se znatno bolje. Odmah se uputio u zatvor.

Budnih očiju sedeo je stari Loton ispred rešetki, i držao revolvere u rukama. Iako je dan ranije bio ranjen, izdržao je stražu herojski.

Kada je Saunders primetio pomoćnika šerifa stegao je grčevito šipke.

— Hej, šerife, kada ćete tog ludaka konačno skloniti odavde?

Marti je netremice gledao bandita pravo u oči.

— Da, tog ludaka, rekao sam — ponovi Saunders. — Taj je u stanju da celu noć pilji u nas a da ne trepne. Kada se neko od nas zakašlje, odmah otkoči koltove.

Marti se okrete.

— Možete li da ostanete ovde još četvrt sata, mister Loton?

— Sigurno! — odgovori stari spremno.

Pomoćnik šerifa je izašao i na tremu dobro pogledao na sve strane.

Sve je bilo tiho.

U to iz pansiona izađe debeli Džems Helmer, osvrte se oprezno, pa priđe Andersenu.

— Marti! Ne znam da li će vas to interesovati, ali on odlazi!

Marti zabaci šešir na potiljak.

— Ko?

— Lik Šort!

— U redu. Otputovaće. Znao sam.

— Ali...

Marti zabaci glavu.

— Šta: ali? Mogu li da ga sprečim? On ne pripada ovom gradu i nema ni najmanjeg razloga da za njega prlja prste. Šta mislite koliko bi dugo dobro išlo? On je sam. Čak ni ja mu nisam od neke naročite koristi. A što je najgore, znam da je do sada bio uz mene iz čistog sažaljenja. Maršalu, da, njemu bi rado pomogao. To je zabavno. Ali meni? Tako je, mister Helmer, tako stoje stvari. Jedan ceo grad, pun ljudi, pa ipak niko nema hrabrosti da bandi stane na put. A mi sasvim ozbiljno tražimo od jednog stranca da nam pomogne!

Posle ovog razgovora mladi čuvar zakona se uputio do kovača.

Džon Longham je bio krupan čo-

vek, bujne kose. Mračno je pogledao Martija.

— No, još ste u životu?

Anderson se nasmeja.

Kovač navuče jaku rezu na vrata.

— Lekar mi je jutros rano ispričao šta se dogodilo. Imate li one momke još uvek iza brave?

— Još uvek.

— I?

Marti samo sleže ramenima.

— Ne znam ni sam. Samo znam da sam protiv Hakata neću ništa uspeti. Isto tako nemam od koga da očekujem pomoć spolja. Hakat je zaposeo telegraf.

— Bio je zaposednut — reče kovač.

— Kako to?

— Lik Šort je isterao Hakatovog čoveka. Ali, momak je verovatno još pre toga pokvario telegraf.

Marti duboko uzdahnu.

— Da, ako sami sebi ne pomognemo, grad očekuju gorki dani.

Kovač izvuče usijano gvožđe i položi ga kliještima na nakovanj. Teški kovački malj zazvižda kroz vazduh. Udarci su pljuštali.

Iznenada kovač stade i nabra obrve.

— Možda će momci sa Barker ranča doći u grad! Ili Tisunovi!

Marti se gorko nasmeja.

— Da, možda.

Znao je tačno da sa kaubojima ne može da računa. Momci su pre nedelju dana bili u gradu, a Hari Barker i Džim Tisun ne puštaju svoje ljude baš tako često na viski — pojilo!

Uputio se prema izlazu, kada mu kovač doviknu:

— Ako do nečega dođe, doći ćemo ja i moji sinovi!

Marti klimnu glavom.

Kovač je dodao:

— I na sarača možete računati, šerife!

Anderson ponovo klimnu glavom i uputi se dalje.

Znao je da će kovač održati reč. Ali je isto tako znao da njegovi sinovi i ljudi iz saračke radionice nisu baš mnogo vični u rukovanju oružjem. Skrhan brigom stajao je na tremu Halversove stolarske radnje.

Na suprotnoj strani ulice bio je pansion.

Oba prozora sobe Lika Šorta bila su otvorena. Ugledao je Teksašanina. Bio je sveže obrijan, uredno odeven i očešljan. Prišao je sasvim uz prozor.

Marti dodirnu obod šešira. Teksašanin uzvrati pozdrav. Nekoliko minuta kasnije pojavio se na tremu. U levoj ruci je nosio putnu torbu. Čizme su mu blistale.

Marti je stajao naslonjen na stub trema.

Nastala je mučna tišina. Onda se začu kotrljanje poštanske kočije. Četiri vranca grabila su vukući tešku zapregu sa zapada u glavnu ulicu.

Marti pređe ulicu i pruži Šortu ruku.

— Veliko vam hvala, mister Šort.

Lik prihvati pruženu desnicu.

— Na čemu? Bilo je zabavno. Kako vidim, osećate se znatno bolje?

— Da — reče Marti osećajući kako mu se grlo steže.

Vozač je skočio s kola i otresao prašinu s odela. Onda je otvorio vrata.

Lik Šort je ušao i mahnuo još jednom Martiju. Kočija se uskoro opet kotrljala dalje. Anderson je dugo posmatrao veliki oblak prašine, a zatim odgegao u kancelariju, zalupio vrata za sobom i zagledao se u razbijeni prozor. Znao je da najteži dani za Del Norte tek počinju. Dodirnuo je desnom rukom metalnu zvezdu na svojim grudima, otkačio je i bacio na sto. U to odjeknuše koraci na tremu. Marti brzo vrati zvezdu na grudi.

Kraj razbijenog stakla pojavi se jednooki bandit.

Čip je svojim zdravim okom ispitivački merio šerifa.

— Šta se ovde dogodilo? Ko je razbio prozor?

— Nekoliko pijanih skitnica u toku noći.

Bosvel priđe bliže. Još u ovim ranim časovima zaudarao je na rakiju.

— Kada se to dogodilo?

Marti se pretvarao da razmišlja.

— Tako oko dva po ponoći.

— Jeste li videli te ljude?

— Ne. Kada sam izašao na trem, odmaglili su već.

Bandit je trljao neobrijanu bradu.

— Hm, onda su morali negde ovde...

— Šta hoćete da kažete time? — upita Marti.

Bosvel nije skidao pogled sa Andersonovog lica.

— Nemojte govoriti besmislice.

— Ja vas ne razumem, čoveče — uzvrati Marti oštro. — Ne zadržavajte me!

Bosvel to nije hteo da proguta. Uhvatio je Martija za maramu.

— Slušaj me, momče. Ti, doduše, nosiš zvezdu, ali ona ti ipak ne daje pravo da tako sa mnom govoriš. Ja sam Čip Bosvel, jel' jasno? Ako ti to ništa ne kaže, sam si kriv.

Gurnuo je pomoćnika šerifa grubo prema vratima.

Martijevo lice je bilo bledo od uzdržanog gneva.

— Mister Bosvel, ja vas ne poznajem. U vašem je interesu da što pre napustite grad. U to vas uveravam. Od juče se po Del Norte muva banda razbojnika. Ja sam još po podne poslao dva telegrama i tražio pomoć.

Bosvelovo lice postade lukavo.

— Kakva je to banda razbojnika?

Bandit se uneo Martiju u lice. Ovaj je već naslutio da je jednooki član Hakatove bande.

Bosvel za trenutak promisli pa reče:

— Slušaj, momče, ja ništa ne znam o toj tvojoj bandi razbojnika. Ja samo znam da je sinoć Džeri Hakat došao u grad, čovek koji u Del Norte hoće nešto da stvori...

Marti se okrete, vrati u kancelariju i tresnu vrata. Bosvel mu je pretio pesnicom s trema.

Inače, Čip Bosvel je rano ustao i našao se u poslu da bi izbegao prvi Hakatov nalet gneva. Osim to-

ga, nadao se da će naći Eda Karpetu, Saundersa, Hikorija i Ligera.

Marti zaškrguta zubima. Dan je, „lepo" počeo.

—()—

Kada je sunce upilo svoje zrake u prozor hotelske sobe, Džeri Hakat se probudio. Umio se, obrijao, obukao svoje najbolje odelo i sišao niz stepenice u predvorje hotela.

Vlasnik mu je pošao u susret i snishodljivo ga pozdravio.

— Dobro jutro, ser.

Ser! Ta reč je razbojniku bila prijatna. Nasmejao se pokroviteljski hotelijeru i upitao:

— Je su li već ustali moji ljudi?

— Ne! Samo sam video mister Bosvela kako odlazi.

Hakat, koji je upravo hteo da sedne za jedan od stolova, zastrvenih belim čaršavom, zastade na trenutak.

— Kako, zar nisu bili ovde? — Naglo je krenuo do predvorja i besno uleteo u dograđeni deo hotela. Levo i desno bile su sobe u kojima su stanovali njegovi ljudi.

— Bosvel! — vikao je Hakat.

Niko se nije odazvao.

— Skarpi! Bedne šuše! Gde ste se sakrili?

Druga vrata levo se polako otvoriše i bandit pacovskog lica, Skarpi, iziđe u hodnik.

— Da, gazda!

— Gde ste se zavukli? Šta ima da tražite u sobama? Prošlo je osam sati. Zar ti, prokleti lupežu, nisam naložio da budeš preko u salunu? Gde je Bosvel?

— Utvrdio je prvo da je Lik Šort otputovao i sada traži ostale.

— Traži: koga? — upita Hakat iznenađeno.

Skorpi promuca:

— Eda Karpetu, Saundersa i ostale.

— Šta, zar se oni nisu još vratili? Pseto, da nećeš da mi tvrdiš da se ta banda cele noći nije pojavila? — siktao je gazda.

Skarpi je trljao nos.

— Zbog čega vičete na mene, gazda? Zar sam ja čuvar te bande?

Hakat je kipteo od besa.

— Slušaj me dobro, Skarpi. Za jedan sat tačno hoću da vas vidim u salunu. Sve! Jesi li me razumeo?

— Da.

Čovek iz Ohaja se vrati u predvorje hotela.

Skarpi se vrati u sobu oborene glave. Ostali su ga zbunjeno posmatrali.

— Ništa ne pomaže, moramo da tražimo. Spreman je da sav bes na nama iskali.

— Napred — promrsi Skarpi. — Pretražićemo kuću po kuću. Džef, ti povedi dva čoveka i idi na istočni izlaz grada. Počni od leve strane glavne ulice. Kasbi, ti takođe uzmi dva čoveka i počni dole kod starog korala.

Tražili su Hakatove ljude kao da su zrnevlje. Kada su se sat kasnije okupili pred salunom bili su saglasni u tome da se za jedan je-

dini sat ne može pretražiti tako veliki grad.

— To moramo objasniti gazdi — reče Skarpi.

— Đavola ću to učiniti — mrmljao je Bosvel koji im se u međuvremenu pridružio.

— I šta ćemo onda?

— Čekaćemo ovde.

Hakat je pustio da ga čekaju. Tek sa zakašnjenjem od pola sata zaurlao je gazda:

— Bosvel!

Banditi se trgoše.

— Šta sam rekao?

Bosvel se pomoli na vratima.

— Evo nas gazda! Ovde smo.

— Jeste li ih našli?

Nastao je tajac. Onda jednooki odgovori:

— Ne.

Hakat se odmah približi vratima.

— Šta si rekao?

Upitao je to glasom koji je jednookog bandita neodoljivo podsećao na šištanje zmije zvečarke.

Bosvel je učinio najbolje što je mogao — sklonio se Hakatu s očiju i ležerno naslonio na vrata.

Vođa bande naglo odgurnu krila pomičnih vrata. Znao je da ovde na ulici mora da se uzdrži. Konačon, morao je da misli na svoj plan.

— Slušajte, ajkule jedne! — Govorio je, teško obuzdavajući gnev. — Nedostaje nam šest ljudi. Hteo bih da znam gde su. Karpeta, Hikori, Saunders, Fišer, Liger i Pater su još od sinoć iščezli. Nisu mogli tek tako da ispare.

— Sasvim jasno, gazda — reče Skarpi unjkavo, misleći da time čini lošu uslugu toliko omraženom Bosvelu.

— Raduje me što ti je jasno, Skarpi. Zbog toga će Džef odmah preuzeti tvoj posao ovde u salunu. A ti si odgovoran da ti momci budu pronađeni. Napred, povedi ljude i pročešljaj sve kuće

Bosvel promrsi ne dižući pogled prema gazdi:

— To smo već učinili.

— I šta ste saznali?

— Ništa.

Hakat gurnu ruku u džep.

— Džef, dovedi mi onog momka iz šerifske kancelarije.

Karpeta klimnu glavom popravi opasač i krete.

Marti ga je video kako dolazi i izađe pred njega na trem.

Džef zastade kod stepenica:

— Hakat hoće da govori s tobom rekao je glave zabačene na stranu.

Mladi čuvar zakona je imao neodoljivu želju da odgovori pravom merom na ovu bestidnost, jer je bila Hakatova dužnost da dođe u kancelariju, a ne obratno. Ali Marti nije želeo da banditi ulaze u kancelariju.

Lagano je sledio bandita koso preko ulice. Nije stupio na trem saluna, nego je prkosna lica stao kraj stepenica.

Hakat ga odmeri:

— Helo, šerife!

— Šta hoćete od mene? — uzvrati Marti grubo.

— Vi ste prilično neljubazni, mister.

— Za to imam mnogo razloga.

— Tako? O tom ćemo još razgovarati. Pre toga imam jednu drugu stvar da uradim s vama. Šest mojih ljudi je nestalo. Ovim vam nalažem da ih tražite.

Marti se okrete.

Hakat munjevito poteže svoj „deringer" iz džepa. Metak zakači desnu Martijevu potpeticu.

Čuvar zakona zastade i lagano se zagleda u lice vođe bande.

— Sa tim ružnim šalama u Del Norte nećete ništa uspeti, Džeri Hakat. Baš ništa. To vam stojim dobar.

Sada se definitivno okrenuo i uputio u svoju kancelariju.

Riđokosi bandit je gledao za njim i promrsio:

— Ovog ćemo još omekšati. — Zatim se obrati okupljenim banditima: Jednog od vas ću proizvesti za šerifa. Mislim da je Džef lepe pojave, a osim toga brat može da mu bude prvi pomoćnik.

— Zato treba prvo da ga pronađemo — zaključi mudro Skarpi.

— Baš si bistar momak — rugao se vođa bande. — Zbog toga i treba da tražiš tu prokletu šestoricu. Hajde, povedi dvojicu sobom. Ako ih ne bude bilo do podne, okupiću na silu sve građane ovde na glavnoj ulici. — Svaku reč je izgovorio na njemu svojstven žustri način i dodao: — Sada ću sa Bosvelom i još trojicom odjahati do pilane. U dvanaest se vraćam. A ti, Džef tek treba da zaslužiš novi posao koji te čeka. Idi sa Danijem, Filom i Albertsom preko u kancelariju i protresi malo momka sa zvezdom. Jasno?

Mellez se podmuklo isceri. To je bilo posao za njega. Sa još dvojicom drugova, jakih kao medvedi, sigurno će omekšati mladog čuvara zakona.

Fred Skarpi i njegovi pratioci su počeli prvo sa pretraživanjem bara.

Džef Karpeta popravi opasač pa ostaloj dvojici dade znak i krete prema šerifskoj kancelariji.

Marti ih je jasno video da dolaze. Brzo je zatvorio teška vrata koja vode u hodnik do ćelija. Loton je bio na svom mestu.

Nije mu uspelo da pođe četvorici bandita u susret. Ipak, stigao je da zgrabi sačmaricu i uperi je na pridošlice.

— Šta hoćete?

Karpeta se sladunjavo osmehnu:

— Imamo s tobom jedan mali razgovor, dečko.

Marti je grčevito držao pušku.

— Gubite se!

— To bi ti odgovaralo — uzvrati Karpeta. — Ne, burazeru, sada smo mi na potezu. Sklanjaj pucaljku.

Andersonove oči su sevale:

— Gubite se, inače ću vam sasuti sačmu u glave.

Karpeta se nasmejao glasno.

— Slušaj me, amigo, ti izgleda ne shvataš situaciju, svoju i čitavog grada. Džeri Hakat je gazda, razumeš li? Činiće se samo što on kaže. Ako se ne urazumiš, ležaćeš uskoro kraj svog starog gazde.

— Ne drži ovde govore, banditu — rekao je mladi čuvar zakona. — Gubi se sa svojim pajtašima iz moje kancelarije!

Karpeta načini pokret rukom i Fil Haris i Bad Alberts se izmakoše u stranu i primoraše pomoćnika šerifa da šeta cev puške tamo-amo.

Džef Karpeta je bio dovoljno glup da kaže:

— Zvezdu ćeš, na žalost, morati da skineš, burazeru. Džeri Hakat je naime mene naimenovao za šerifa.

Marti nabra obrve.

— Mora da si sasvim poludeo, melezu!

Tamno Karpetino lice se zažari. Lagano je krenuo dva koraka napred.

— Jesi li rekao „melez", policijsko pseto?

Ruka mu preteći kliznu ka dršci kolta.

Marti poteže levom rukom kolt i uperi ga na Albertsa koji se takođe približio.

— Ne usuđuješ se da pucaš, amigo? — upita Haris podozrivo.

— Ne zanosi se time — reče čuvar zakona, dok mu je znoj lio niz čelo.

— On blefira — siktao je Alberts i krenuo još korak napred.

Marti je bio u užasnom škripcu. Znao je da pretnje više ne pomažu. Pošto je Alberts hteo još malo napred, pucanj se prolomi kancelarijom.

Bad se zanese unazad.

— Lupež puca — viknu Karpeta.

Vrata hodnika, koja vode do ćelija, naglo se otvoriše i na njima se pojavi Loton, držeći u obema rukama revolvere. Jedan, koji je držao u ruci, bio je kolt koji je pripadao Badu Albertsu, a koji mu je Loton uzeo u savani.

Lupež je odmah prepoznao svoje oružje, a i čoveka koga je metkom skinuo s kola.

— Pakao, vozač zaprege! — uzviknu sad i Karpeta.

Taj povik je odjeknuo kroz poluotvorena vrata u hodnik gde su bile ćelije.

Ed Karpeta, koji je ležao u jednoj od ćelija, poskoči kada je čuo ovaj glas.

— Džef! — vrisnuo je iz sve snage.

Džef oslušnu. Usta su mu bila otvorena od zaprepašćenja.

Posle koškanja, gušanja, pucanja, banditima je uspelo da se dokopaju ključeva i otvore ćelije. Zatvorenici pohrliše u hodnik.

—0—

Džentlmen-kockar, Lik Šort, sedeo je, već pola sata u poštanskoj kočiji, kada oseti tup udarac i krckanje.

Tri putnika se pogledaše međusobno.

Lik otvori vrata i kočijaš mu doviknu:

— Jedan točak se slomio!

U jednom skoku se Lik našao na putu, držeći u ruci svoju torbu.

Tačno — zadnji točak je bio slomnjen.

Vozač siđe sa sedišta a za njim i suvozač sa puškom.

— Nebesa! Naš rezervni točak je u Fortesiju slomljen. Šta sad?

Teksašanin se obazre oko sebe. Na nekih pola milje od mesta nezgode video je jedan koral i malu zgradu uz njega. Odmah je krenuo u tom pravcu.

— Kuda ste krenuli? — doviknu vozač za njim.

— Treba li da pustim korenje? — uzvrati Teksašanin preko ramena i nastavi put.

Kada je konačno stigao do korala, njegove blistave čizme bile su pokrivene debelim slojem prašine.

Šort pogledom ispita zgradu. Na ogradi korala sedeo je čovek srednjih godina. Lik ga pozdravi, izvuče cigaru iz džepa i ponudi je farmeru.

— Možete li da mi iznajmite jednog konja? Ja ću vam ga platiti, a onda poslati nekog iz grada da vam vrati životinju. Možete mi onda vratiti novac, a zadržite deo za uslugu.

Čovek pokaza rukom.

— Izaberite jednog.

Pošli su zajedno u prašnjavi koral. Kada je farmer video šta je Teksašanin izabrao, nasmeja se glasno.

— To je moj najbolji konj.

— He, pa onda ga, naravno, neću uzeti. Dajte mi drugog. Može i onog riđana u uglu, što se mene tiče.

Farmer povede ipak najboljeg konja do štale i osedla ga.

Šort se mašio za novčanik, Farmer stavi svoju grubu ruku na Teksašaninovu mišicu.

— Pustite to, mister Šort.

Ovaj se zaprepasti.

— Zar me poznajete?

— Da — uzvrati čovek. — Juče sam vas video u gradu.

— U gradu?

— Da, u šerifskoj kancelariji.

Teksašanin se vedro nasmeja.

— Pa, onda smo stari poznanici. Recite gde ste bili. Nikad vas nisam video na ulici!

— Bio sam u konjušnici. Pripada mom bratu.

Lik klimnu glavom i reče:

— E, pa velika hvala. Poslaću vam konja.

— Nije potrebno, ostavite ga samo kod mog brata u konjušnici.

— Ol rajt!

Teksašanin dodirnu obod šešira i odjuri u Del Norte.

Odjednom mu se veoma žurilo da se vrati u grad.

—0—

Marti je stegao zube. Čuo je radosne povike u hodniku. Melez je stajao pred njim malo povijen.

Životi starog Lotona i mladog pomoćnika šerifa bili su manje sigurni nego ikad ranije.

Vrata se u tom naglo otvoriše i krupni Teksašanin se pojavi u njima. Odmah je skočio iza pisaćeg stola.

Banditi su grunuli iz hodnika. Loton se probio uz vrata.

Fil Haris je prvi povukao obarač. Zrno pogodi cev Martijeve sačmarice.

Tada poče paklena pucnjava iz dva revolvera. Pucao je neuhvativi Šort.

Bad Alberts pade na kolena. Haris je bio sledeći, oboren s nogu. Džef Karpeta kliznu na stranu.

Marti, koji je formalno kriknuo od radosti, poteže pušku.

— Stojte! Sručiću vam sačmu u trbuhe!

Loton, koji se brzo snašao, gurnu Patera u hodnik zatvora. Za njim su sledili Ed Karpeta, Liger, Fišer, Hikori.

Samo je Saunders još bio napolju.

Lik Šort ovog besnog lupeža tresnu pesnicom po glavi.

— Napred! Unutra bulumento, u zatvor!

Sada je u zatvoru umesto šest bilo deset razbojnika, a stari Loton, mračna izraza, zauze ponovo svoje staro, čuvarsko mesto.

Marti je brisao lice i piljio u Šorta.

— Lik Šort! Grom i pakao! Kako ste se samo stvorili ovde?

Šort stavi virdžinija cigaru u zube i promrsi:

— Prokleta sandučara, slomio joj se točak.

Teksašanin je bio prekinut u pola rečenice i odgurnut u stranu.

Tri čoveka su preko trema išla prema kancelariji.

— Hej, šerife! — doviknuo je Fred Skarpi. — Šta se to kod vas dešava?

Marti je odgurnuo Šorta da ga banditi ne bi videli. Teksašanin je odmah reagovao i sklonio iza ormana kod prozora.

Mladi šerif je okrenuo revolver oko srednjeg prsta.

— Vežbam da pucam. Šta se to vas tiče?

— I te kako! Ako još jednom čujem tako neku pucnjavu, i ja ću joj se pridružiti.

Rekavši to, Skarpi se okrenuo i otišao. Ostala dvojica sa trema pošla su za njim. Skarpi je tek tada video polupano okno.

Zbunjeno je zastao i odmahnuo glavom.

— Taj ludak razbija svoje sopstvene prozore.

— Sada će biti gužve! — reče Teksašanin izlazeći iz zaklona i puneći koltove. — Deset opasnih momaka je iza rešetaka. Ima samo pet, najviše šest, koji još vršljaju naokolo.

— To su najgori. Hakat lično, Bosvel, i Skarpi.

Teksašanin potvrdi.

— Sa njima će biti burno, pre svega sa Džeri Hakatom.

Marti se sruči u stolicu i obrisa znoj sa čela.

— Recite mi — pitao je, ne pogledavši Šorta — zbog čega ste se, u stvari, vratili?

Lik Šort je stajao kraj razbijenog prozora.

— Treba da uklonite ovu srču, šerife. Zbog čega sam se vratio? Prosto, Del Norte je tako divan grad da jednostavno nisam mogao da se odvojim od njega.

Nije ni završio rečenicu, kada se već našao na tremu.

—0—

Bilo je tačno dvanaest, kada se riđokosi šef bande vratio sa ostalima u grad.

Sjahao je ispred „Jet" hotela. Ljigavi vlasnik Hičkok mu je pošao u susret.

— Mister Hakat! Mister Hakat!

Razbojnik zastade i pogleda Hičkoka prezrivo.

— Šta se desilo?

— Lik Šort je opet u gradu?

— Šta?

Hakat se okrete i pohita na trem.

— Bosvel!

Jednooki je upravo dao ljudima nalog da odvedu konje u konjušnicu, kada mu gazda reče:

— Lik Šort se vratio!

Bosvel nabra svoje čekinjaste obrve.

— To nije istina.

Hakat se brecnu:

— Kad ja kažem, onda je istina. Ti i Skarpi ćete ga likvidirati.

Bosvel samo klimnu glavom.

—()—

Lik Šort je stajao kraj šerifa u ulazu Bart Braunove krojačnice. Iznenada potrča u šerifsku kancelariju.

— Uzmite svoj šešir i pušku, šerife. Možete sada da uhvatite još trojicu!

— Gde su?

— Eno ih vode konje u konjušnicu.

Marti skide šešir s kuke i vinčesterku pa izlete na ulicu.

Šort je ostao na tremu.

Mladi čuvar zakona grunu nogom vrata konjušnice. Tri čoveka, koji su uz Bosvela pratili Hakata do pilane, bila su okrenuta leđima.

— Ruke u vis! — rekao je tiho Marti, otkočivši vinčesterku.

Poslušno su podigli ruke.

— Mister Tel — obrati se vlasniku konjušnice — oduzmite im oružje!

Kada su bili razoružani, naredi im Marti da izađu na ulicu. Ugledali su Teksašanina Šorta.

— Napred! — uzviknu Marti.

Tri minuta kasnije su i oni bili iza rešetaka.

— Bilo je krajnje vreme — zaključi Šort, kada su se vratili u kancelariju. — Evo Skarpija! Dolazi od kovača sa onom dvojicom pratilaca.

Još uvek je, dakle, pet razbojnika bilo na slobodi.

Lik Šort je stajao kraj vrata i posmatrao bandite koji su se približavali. Grozničavo je razmišljao kako da odvoji Skarpija od ostalih. Kada su stigli na petnaest koraka, izašao je iznenada na trem.

Sva trojica se ukočiše od straha.

Šort je stavio ruke na drške koltova.

— Treba da govorim sa Skarpijem. Napred vas dvojica! Uđite za to vreme u kancelariju.

Dva razbojnika su slepo poslušala. Slutili su da će biti nevolje.

Lik se nadao da je šerif spreman za akciju.

Da, bio je. Stajao je kraj vrata, pustio ih da prođu, a onda zamahnuo drškom kolta. Jedan od lupeža se odmah sručio, a drugi posrnuo u stranu. Marti mu stavi ruku na usta i uvuče u hodnik.

Loton je otvorio vrata držeći oba revolvera na gotovs.

Saunders je škrgutao zubima od gneva.

— Svi ćete umreti! Svi!

— Pst! — zapreti Loton.

Dakle, još trojica — razmišljao je Šort posmatrajući hladno Skarpija.

— Dakle, mali, kako stoji stvar sa nama?

— Ja sa vama nemam ništa — uzvrati bandit pacovskog lica.

— Naravno da ne — reče Lik blago, a onda zagrme oštro: — Na ulicu marš, banditu!

Skarpi se i ne pomače.

— Na ulicu, prokleti, podmukli pacove!

— Neću da se borim s vama. Nemam nikakvog povoda ni razloga da se borim s vama.

Onda se okrenuo, potrčao, grabio napred, spoticao se, praćen podrugljivim smehom Šorta, koji ga je pratio čak i kada je zamakao u sporednu ulicu.

—0—

Bosvel je sedeo i pušio u svojoj sobi. Iza leđa mu se naglo otvoriše vrata.

Divlji bandit je bio okamenjen od straha kada je video visokog čoveka kako ulazi.

— Lik Šort! — ote mu se sa usana.

Bosvel poskoči, podiže teški bokal sa stola i zavrljači ga prema Teksašaninu. Šort se blagovremeno saže i bokal tresnu o dovratak.

— Slušaj, momče, ovo je baš lep dočekk.

Bosvel je kipteo od nemoćnog besa.

— Tako, momče — reče Šort prilazeći Bosvelu. — Hodi bliže da te malo protresem, smrdljivi bivole!

Nastala je oštra i opasna borba. Bosvel je bio veoma iskusan borac. Samo, naleteo je na protivnika kome nije dorastao.

Stolica se raspršťala u iverke pogodivši tvrdu, banditovu glavu. No, i taj udarac je Bosvel izdržao na nogama. Uskoro u sobi nije bilo ni jednog dela nameštaja koji je ostao čitav.

Jedan oštar aperkat dokrajčio je Bosvela. Odleteo je do prozora i pao na kolena.

Teksašanin vrati šešir na glavu, zgrabi onesvešćenog razbojnika, veza mu ruke i noge i stavi mu krpu u usta. Onda ga položi u postelju i brižljivo pokri.

Kada je stigao u dvorište hotela i u konjskom pojilu oprao ruke, promrsio je sebi u bradu.

— Sad ih je ostalo samo dvojica.

—0—

Kada se Teksašanin ponovo našao na glavnoj ulici, video je kako sa zapada grabe dva jahača. Lik je prešao ulicu i ostao da stoji u senci trema „Dejvil" saluna.

Dva jahača su se prilično približila. Lik je mogao da im razazna lica. Jedan je imao oko četrdeset godina, vrlo mršav, izborana lica i smeđih očiju. Nosio je crno odelo i crni šešir. Sedeo je u sedlu prav

kao sveća. Morao je imati preko šest i po stopa.

Drugi je bio nešto mlađi, vrlo mišićav, i podsećao na dogu. Bio je manje elegantno odeven od svog saputnika. Prašina na čizmama, a pre svega na obodima šešira, kao i oznojena konjska bedra pokazivali su da su prevalili dug i naporan put.

Iznenada stariji zaustavi konja i pokaza glavom na čoveka pred „Dejvil" salunom, pa žmirnu i zviznu kroz zube.

— Hej, zar ovo nije Lik Šort?

Mlađi isturi donju usnu.

— Lik Šort? Samo nam je on nedostajao!

Čovek u crnom odelu pritera konja uz trem.

— Helo! — rekao je svojim tupim glasom.

Lik lako dodirnu obod šešira.

— Helo, Fečer!

Mršavi nabra nos.

— Raduje me što me se sećate, Šort. Sreli smo se jednom u Santa Fe, zar ne?

— Sreli? — Teksašanin se široko nasmeja. — Da, moglo bi se i tako reći.

Džon Fečer se uspravi:

— Tada sam bio pomoćnik sudije — sada sam sudija.

— Tako nešto sam i pomislio.

— Zar vam se to ne dopada, miste Šort?

— To vam može biti potpuno svejedno — uzvrati Teksašanin nemarno. — Vešto je od vas što se odmah poveli sobom Kasa Holistera. Sudiji je potreban revolveraš, jer to ostavlja snažan utisak pri suđenju!

Holister potera konja uz Fečerovog, nasloni se na sedlo laktom i hladno odmeri Teksašanina.

— Vi ste Lik Šort?

— Jedan od njih. Naime, ima bar pet lupeža koji se tako zovu. Šalim se, Kas. Ja sam baš onaj Lik na koga ste vi mislili.

Revolveraš začkilji.

— Odakle vi mene, uopšte poznajete?

Fečer odmahnu koščatom rukom.

— Ne lupaj glavu time, Kas. On je neobičan tip, bolje rečeno nesvakidašnja šuša.

— Ipak — bio je revolveraš uporan. — Ne volim baš mnogo da me poznaje neko, koga ja ne poznajem.

— U to ne sumnjam — primeti Šort pa se obrati sudiji:

— Vi ste bili u Kapulinu?

— Da — odgovori Fečer i nabra obrve.

— Čini mi se da on zna više; nego što je to dobro za nas — upade revolveraš.

Lik priđe ogradi verande, nemarno se nasloni na nju i isceri se.

— He, he, žutokljunac iz Silver saluna je stekao čudne manire.

Revolveraš oseti hladnu jezu. Do besa ga je dovodio Šortov smeh. Pobledeo je kao kreč.

— Zar uobražavate da mi vaše ime nešto kaže, mister Šort?

Lik se i dalje smejao.

— To i ne očekujem, burazeru!

Džeri Hakat je upravo završio obed. Odgurnuo je tanjir, obrisao usta belim salvetom i počeo da čačka zube.

U poluotvorenim vratima kuhinje stajao je sluga. Na crnom licu

ogledao se dubok prezir prema ovom nadmenom belcu.

Hakat baci upotrebljenu čačkalicu na zastirku i pođe ka hodniku, koji je vodio ka vratima za dvorište.

Prolazeći pored crnca, rekao je, ne pogledavši ga:

— Stavi mi na sto jedan „Fajr Point". Odmah se vraćam.

— Da, ser — reče crnac grlenim glasom.

Vođa bande nije osetio porugu u crnčevom glasu, kada je rekao „ser". Hakat otvori vrata i uputi se u dograđeni deo zgrade i povika:

— Bosvel!

Na nekoliko uzastopnih poziva. niko se nije odazvao.

Vođa se naljuti i grunu čizmom vrata prve sobe, pa zastade zapanjen na njima. Video je polomljene predmete u sobi i čoveka u krevetu kome je virila samo kosa ispod pokrivača.

Banditu se oduze glas od besa. Čip Bosvel je ležao u sred podne u postelji i spavao. To je bilo tako neočekivano, da je Džeri Hakat samo okrete i tresnu bučno vrata za sobom.

Bosvel je jasno razabrao galamu i kada je čuo gazdu da ulazi u sobu, odlučio je da radije ostavi utisak spavalice i lenčara, nego da Hakat otkrije pravo stanje stvari.

Vođa bande se vratio u predvorje, pa u lokal. Pošto je video da mu nije doneseno piće, povikao je:

— Gde je moj „Fajr Point", prokleta crnčugo!

U očima sluge za trenutak sevnu munja, a onda se požuri da objasni:

— Flaša je bila prazna, ser. Morao sam da donesem novu.

Razbojnik je prišao prozoru i ukočio se kada je spazio scenu pred „Dejvil" salunom.

Kada ga je Teksašanin primetio, podigao je glavu i bradom pokazao na drugu stranu ulice.

— He, Fečer, tamo preko je još jedan stari poznanik, vaš nalogodavac!

Sudijin pogled se prikova za Šortovo lice. Onda sasvim lagano okrete glavu prema „Jet" hotelu.

Teksašanin bez reči okrete leđa i uđe u salun, a sudija, koji je samo za trenutak skrenuo pogled ka vratima, za koja je Šort zamakao, hitro ponovo pogleda na suprotnu stranu ulice. Međutim, na tremu nije bilo nikog.

— Mislim da ćemo iznajmiti sobu preko u onom hotelu, Kas.

Revolveraš prošapta:

— Je li to bio on?

— Da.

Obojica su pošli prema hotelu. Kada su stigli u lokal, Džeri Hakat je sedeo u uglu i tobož bio udubljen u čitanje novina.

Fečer se oprezno obazre na sve strane, pa sede za sto odmah uz Hakatov.

Kada je crnac otišao da donese naručeno piće za dva nova gosta, Hakat prosikta:

— Je li to Kas Holister?

— Da — uzvrati sudija.

— Sve jasno? — upita vođa bande.

— Sve, osim jednog — umeša se revolveraš. — O Lik Šortu nije bilo pomena.

— Zar to igra ulogu?

— E, pa slušajte...

— Pst... niko ne treba da zna da se poznajemo.

— Gde su vaši ljudi?

— Ti magarci tumaraju negde po gradu.

U to priđe crnac sa pićem.

Fečer odmah plati i reče svom pratiocu:

— Lep grad, zar ne?

Holisterovo lice bilo je kao sleđeno:

— Bez Lik Šorta, da. To nije fer posao. U obaveštenju je samo pomenuto da je jedan čovek u pitanju.

— Zar taj Teksašanin nije čovek? — uzvrati Hakat ironično.

Holisterove usne se jedva pokrenuše:

— Da, i te kako! Ne, mister, ponavljam; to je loš posao.

— Zbog čega? Zar ne dobijate dovoljno novca?

— Ne za protivnika kakav je Lik Šort.

Hakat se uspravi i stade pored revolveraša.

— On nije vaš protivnik, Kas Holister. Vi nemate ništa drugo da činite no da mu pokrivate leđa. I ne zaboravite: on je moj protivnik. Ja ću ga ubiti. Prema tome...

— Ja ću vam pokrivati leđa, je li? Pa to izlazi na isto.

Vođa bande oštro odmahnu rukom:

U svakom slučaju, pozvao sam vas samo zbog toga da mene štitite, i za to ste plaćeni. Dosta sad!

Fečer podiže mršavu glavu.

— Kada?

— Još danas. Budite spremni.

Za to vreme je Šort stajao naslonjen na šank „Dejvil" bara. Džoe Boni, vlasnik, stajao je kisela lica.

— Samo su nam ta dva lupeža nedostajala.

— Tako je, ali šta se tu može. Džeri Hakat ih je angažovao.

— Šta?

Lik Šort je ispričao Boniju o svojoj poseti pošti prošle noći i o cedulji na kojoj je samo pročitao ima grada Kapulina. Kada je video sudiju i revolveraša kako ulaze u grad, odjednom mu se sve razbistrilo. Džeri Hakat ih je angažovao. To se najzad i potvrdilo, jer je sudija, ne sluteći ništa, rekao da dolazi iz Kapulina. Međutim, Šort nije znao za kakav zadatak su ova dvojica plaćena.

Krčmar uzdahnu:

— Nek' đavo nosi ceo Del Norte!

— Time se upravo i bavi! — reče Šort dvosmisleno.

— Da — huktao je Boni. — Džeri Hakat će ovde sve satrti. Del Norte će pripadati njemu. Kada jednom bude ovde stekao veliko ime, niko se više neće usuditi da nešto protiv njega kaže, a kamoli preduzme. Tada to uopšte više ne bi ni vredelo. Osim toga, naći će ovde i mnoge prijatelje; izdajica, prevaranata i kukavica, uvek ima na pretek.

— Sasvim sigurno.

Lik Šort baci novčić na šank i uputi se napolje.

—0—

Bilo je nešto pre četiri. Iz trgovine mešovitom robom nailazile su tri žene i dva čoveka.

Preko je upravo lekar napuštao šerifsku kancelariju, gde je trebalo previti nekoliko povređenih.

Bar su upravo napustili tri starija građanina, posle uobičajene partije pokera.

Iz bočne ulice skrenula je laka dvokolica na koju su sedela dva čoveka. Dakle, jedanaest građana Del Norta bilo je na ulici. Vođi bande, Džeri Hakatu se učinilo da je to upravo trenutak koji treba iskoristiti.

Skočio je na noge, dograbio šešir sa čiviluka, i dvojici lupeža — sudiji i revolveraši — dao znak, pa izašao napolje.

Lik Šort je upravo sišao sa trema i zakoračio na ulicu.

U to zaurla bandit iz sveg glasa:

— Šort! koga sad hoćeš da ubiješ?

Teksašanin se samo okrenu, pa nastavi put ka šerifskoj kancelariji.

Džeri Hakat potrča napred. Kada je došao na sredinu ulice povika:

— Šort! Stoj! Hoću da govorim s tobom.

Uvek nasmejan, lutalica je sada bio na nekih deset jardi udaljen, takođe na srèdini ulice. Zastao je.

Hakat je delovao sigurno. Konačno znao je da se Holister nalazi iza Teksašaninovih leđa iako ga niko nije video.

Na to se pojavi „sudija" na ulazu hotela.

— Šta to znači? — uzviknuo je svojim šupljim, neprijatnim glasom.

Hakat uzvrati:

— Ovaj čovek je ubio šerifa Hejta! I Džima Takera, jednog od mojih ljudi!

Lik Šort je stajao raskoračen i smejao se kao i uvek. Ni traga od bilo kakvog uzbuđenja.

Hakatovo pegavo lice se razvuče, pribranost protivnika ga je žestila.

— Šort! Optužujem te pred ovim građanima i pred sudijom Fečerom za ubistvo šerifa Hejta i Takera!

— Čujem — uzvrati Šort ležerno. — I ne zaboravljam da to činiš pred sudijom Fečerom, koga si u ovu svrhu i najmio.

Hakat isturi bradu:

— Sudija Fečer je slučajno došao u grad.

— Slučajno je prošle noći kraj jednog od tvojih ljudi u pošti, kraj morzeovog aparata, bila cedulja na kojoj je pisalo Kapulin, i slučajno je baš sudija došao iz Kapulina.

— Laž! — uzviknu sudija teatralnim glasom.

— On je ubica! — siktao je Hakat.

Sasvim izvesno ova „igra" nije bila nova dvojici lupeža. Po svemu sudeći dobro su je uvežbali.

Lik se okrete malo u stranu da bi mogao da baci pogled na prozore „Jet" hotela. Znao je da mora da otkrije skrovište sakrivenog strelca iz zasede u čije postojanje nije ni časa sumnjao. Znao je isto tako da je to opasan čovek.

U tom trenutku se Teksašaninove šanse svedoše na najmanju meru novim spletom okolnosti.

—0—

Fred Skarpi je pre nekoliko trenutaka obilaznim putem stigao u dvorište „Jet" hotela i zavukao se

u svoju sobu. Onda je čuo neke čudne šumove i stenjanje iz sobe do svoje.

Otišao je tamo i našao vezanog Bosvela u krevetu.

Skarpi je urlao od smeha i oslobodio ga veza.

— Kako to izgledaš, Čip? — upitao je Skarpi, videći Bosvelovo izubijano lice.

— Lik Šort je bio ovde! — promrmlja Čip.

— Aha! — primeti Skarpi.

Na to im do ušiju dopre glas gazde Hakata sa ulice.

— Gazda!

Bosvel koji je odmah shvatio šta se na ulici dešava, dokopa vinčesterku, napuni je u trku i slete u dvorište, pa iz njega u bočnu uličicu. Skarpi ga je sledio, držeći revolver u ruci.

— Da, Teksašanin! — doviknu Bosvel. — Eno ga na sredini ulice. Gazda je na deset jardi od njega! Dvoboj!

Skarpi pokaza na drvene stepenice, koje su preko zida spolja vodile u potkrovlje dograđenog dela „Jet" hotela.

— Napred! Hitro gore! Ako se sagnemo sa glavne ulice nas ne mogu videti.

Kao dve divlje zveri došunjala su se dva bandita do tavana.

Lik Šort je sada imao protiv sebe ne samo vođu bande i negde sa strane iza leđa revolveraša, nego i dvojicu najopasnijih Hakatovih ljudi.

Dakle, četiri protivnika, od kojih se samo jedan mogao da vidi.

Bila je to paklena situacija.

Hakat je vikao:

— On je ubica! I u drugim gradovima je ubijao! Ako hoćemo da nam grad bude miran, moramo da mu sudimo!

Uprkos svom, nimalo zavidnom položaju, Šort se smejao.

Na to Hakat otvori kaput. Bljesnuo je revolver, zadenut za pojas. Bosvel isturi napred cev vinčesterke, tureći se da ostane neprimećen, a Skarpi poče da nišani koltom. Otvorio je prozor sobice u potkrovlju samo koliko za cev. Bio je siguran da će pogoditi cilj, jer se leđa omraženog Teksašanina bila vraški široka.

Sudija je posmatrao rasplet. Građani, koji su bili prinuđeni da posmatraju, osećali su kako ih podilazi hladna jeza. Bez sumnje su Hakatovi ljudi, bili svuda okolo sakriveni. Jasno, nisu ni slutili da je najveći deo bande u zatvoru. Ovaj čovek je trebalo da bude ubijen kao životinja gonjena od hajkača.

Jedna žena vrisnu i sruši se onesvešćena.

Niko se ne pokrenu. Strah ih je sve paralisao.

U to se Hakat baci u stranu. Bio je to prljavi, nefer trik. Sa prozora glavnog hotela odjeknu pucanj Bio je to Holister, sa čijim je napadom Šort i računao. Čak je pre nekoliko sekundi primetio lako pomeranje zavese na prozoru sobe u kojoj je Holister bio zatvoren.

Zbog toga je Šort prvi metak ispalio u tom pravcu, a tek drugi na Džerija Hakata.

Sa balustrade dograđenog dela „Jet" hotela, uz prasak dva pucnja, padoše na ulicu dva čoveka. Skarpi i Bosvel.

Teksašanin je klečao na zemlji, držeći oba revolvera na gotovs.

Nebesa! Ko li je smaknuo ona dva lupeža?

Lagano se okrenuo na stranu sa koje je pretpostavio da je neko pucao na skrivene strelce i — zinuo od čuda.

Na kraju bočne ulice, koja je vodila do pilane, stajao je jahač na riđanu. Bio je visok, vitak, širokih ramena i nosio crno kožno odelo, a šešir iste boje bio mu je duboko navučen na čelo. Ispod šešira gledala su dva tamnoplava oka. U levici je držao izuzetni veliki, težak revolver, čija se cev pušila.

— Vajat Erp! — uzviknu Šort i poskoči razdragano.

Džoe Boni, vlasnik saluna, izleteo je kao divlji bivo i podigao mršave ruke u vis.

— Vajat Erp! Grom i pakao! Vajat Erp je ovde!

Marti i stari Loton istrčali su iz šerifske kancelarije.

Nisu ni slutili šta se na ulici dešava, dok nisu čuli pucnje.

Iz svih okolnih kuća ljudi su hrlili na ulicu.

Maršal lagano dojaha do sredine glavne ulice i pogleda Teksašanina:

— Helo, Lik!

Ovaj se široko nasmeja i odvrati.

— Helo, Vajat!

Džeri Hakat se teturao prema tremu „Jet" hotela. Kraj samih stepenica se sručio na kolena i zario lice u prašinu.

Vajat kliznu iz sedla. Kratko je odmerio Bosvela i Skarpija, a onda skrenuo pogled prema prozoru preko koga se presamitio revolveraš Kas Holister.

— Gde su ostali? — Upitao je maršal oštro.

— Njih sam iz predostrožnosti „stavio na hladno" kod šerifa — uzvrati Teksašanin. Onda izvuče dve „virdžinija" cigare iz džepa i ponudi Erpa, komentarišući kroz zube:

— Do sada sam uvek mislio da samo ja imam dar da stignem u pravom trenutku.

Vajat je doista slučajno naišao u tom trenutku u grad, čuo je Hakatovo urlanje još iz daleka, pa se obilaznim putem, neprimećen, približio mestu borbe.

Vajat je u Kočetopi, gore u planinama, našao poternicu za banditom Driskolom koga je gonio. U ovoj poternici je bio opis koji je u potpunosti odgovarao Hakatu.

Maršal se istog časa uputio natrag u Del Norte.

Lik Šort je trljao bradu, idući prema pansionu sa Vajat Erpom.

— Do đavola, maršale, to je bila najpaklenija gužva u mom životu. Jedan od onih prijatnih lupeža bi me sigurno likvidirao!

Vajat namignu:

— U to baš nisam tako siguran, Lik.

—()—

U Del Norte je opet zavladao mir.

Mladi Mat Loton je ozdravio, a njegov otac je od gradskog saveta

dobio novčanu nagradu za vernu službu u najtežim trenucima koje je obavljao u šerifskoj kancelariji.

Marti Anderson je postao gradski šerif. Dve godine kasnije i oblasni.

Hakatova banda bila je razbijena. Mnogi banditi su bili teže ranjeni. Posle suđenja, svi su odvedeni u čuvenu robijašnicu, kamenolom Seskatevu.

Crni dani Del Norta su brzo zaboravljeni. Samo je van grada, na mesnom groblju, nekoliko drvenih, iskrivljenih krstova godinama još podsećalo na opasnog vođe bande iz Ohaja i njegova nedela.

KRAJ

Čitaoci mogu dobiti niže navedene sveske „Crtanih romana" ako uplate na ček račun br. 657-1-155, NIP „Forum", Novi Sad, po 1.— din. po svesci i ukupno 0,30 din. za poštarinu.

1. Divlji vetar
2. Tajanstveni došljak
3. Bitka za ranč
4. Napad iz svemira
5. Okean gori
6. Zamka za ubice
7. Crna lisica
8. Klopka
9. Zlato apača
10. Obračun u Teksasu
11. Bela poglavica
12. Posao za Karsona
14. La Kukaracha
41. Kolorado Kid
42. Osvetnici
44. Potera
45. Crni jahač
46. Avetinjski grad
47. Pacifik ekspres
48. Zlatni ekser
49. Roj Renk i provalnici
50. Poslednji od Džemsovih
51. Daltoni dolaze
73. Miran grad
74. Napad na voz
75. Na ratnoj stazi
76. Požar na jugu
77. Pustinjski saputnici
78. Komančerosi
79. Bitka za Dakotu
80. Šerif bez značke
81. Uzvodno od Kalgarija
82. Misterija u rudniku
83. Palikuće
84. Kanjon komanča
85. Brod za Meksiko
86. Ček na sto dolara
87. Agent za Omahu
88. Zlato Ontarija
89. Kaubo] sa gitarom
90. Reka smrti
91. Zamka
92. Teror na granici
93. Srebrno sedlo
94. Sin poglavice
95. Krv i zlato
96. Dvostruka klopka
97. Dinamitaši
98. Noću se puca
99. Maskirani jahač
100. Karson na tragu
101. Grad bezakonja
102. Rat Dejvi Kroketa
103. Kanzas deli pravdu
104. Kidnaperi
105. Karson i vrač
106. Konjokradice
107. Patrola na Pekosu
108. Stranac u sedlu
109. Pobuna u Meksiku

110. Dejvi Kroket i pirati
111. Kanzas protiv Samsona
112. Hrabri narednik
113. Napad na banku
114. Sijuksi napadaju
115. Po cenu života
116. Jahač iz Arizone
117. Fantom visokih brda
118. Dejvi Kroket u opasnosti
119. Šerif se vraća
120. Ucenjivači
121. Unakrsna vatra
122. Tajna misija
123. Stranci na ranču
124. Ko je ubica?
125. Misuri u plamenu
126. Rafnički prolaz
127. Značka za hrabrost
128. Pljačkaši
129 Diližansa za Hjuston
130. Poslednji lov
131. Prolaz Karibu
132. Brži od najbržeg
133. Osvetnik
134. Salun
135. Močvara
136. Zemlja Komanča
137. Čejen
138. Žeđ za zlatom
139. Rukavica smrti
140. Banditova osveta
141. Nasilje
142. Rančerov sin
143. Bekstvo iz Jume
144. Čovek s koltom
145. Ovčar
146. Vođa Karavana
147. Indijanski borac
148. Dug časti
149. Zakon kolta
150. Poslednji metak
151. Zasede kod Litl Neka
152. Kockar iz Alama
153. Duh rudnika srebra
154. Bandit s maskom
155. Žig srama
156. Kalamiti Džejn
157. San Francisko
158. Šerif bandit
159. Zaseda u Rinkonu
160. Srebrni kolt
161. Farma na Red Riveru
162. Lovci bufala
163. Levoruki revolveraš

ČETVRTKOM U PRODAJI

PANORAMA

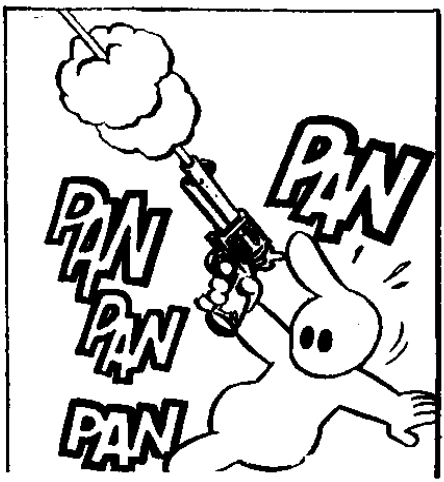

NOVO ! NOVO ! NOVO ! NOVO !

P R V I B R O J

STRIPOTEKE „PANORAMA“

U M A J U

ČITAJTE SLEDEĆI ROMAN

SVAKOG 1-og, 10-og i 20-og U MESECU NOVA SVESKA!

64 STRANE — 1 DINAR!

IZDAJE I ŠTAMPA NIP FORUM, NOVI SAD, VOJVODE MIŠIĆA 1.
ODGOVORNI UREDNIK: TOMISLAV KETIG

M A J 1969.